XXIV. évfolyam 49. szám

Ára: 1,80 Ft

1968. december 5.

Ludas Matyi

SOK A RÉSZEG UTAS

avagy

személyvonat érkezik az első vágányra

Hegedűs István rajza

KEDVES LUDAS!

SZÉP KIS CSALÁD

„Az egész családnak kristályvizet!" — hirdeti a falragasz, melyen látható is az egész család. Persze csak a kisebb család, nagyszülők nélkül, akik biztos szintén szeretik a kristályvizet, csak most plakáton kívül vannak.

De látható a két kisgyerek és a boldog mama. Mert mi kell a boldogsághoz? Egy ilyen szép család és kristályvíz. És természetesen egy hűséges férj. Ő is látható a képen. De melyik a férj? Biztos a bajuszos, aki büszkén szorongatja a családi üveg kristályvizet. Akkor viszont ki ez a másik férfiú, aki birtokos mozdulattal nyugtatja kezét az egyik gyereken? Ő lenne a papa? Elűzöm a gondolatot. A képről sugárzik a derű, a szép családi élet, mely tiszta, mint a kristályvíz. A férfi minden bizonnyal a szomszéd, vagy a sógor, aki beugrott egy pohárka kristályvízre és a fényképész őt is lekapta.

Bár a plakát előtt töprengve több rosszmájú megjegyzést is hallottam. Egy éltes hölgy például határozottan állította, hogy az önhitten vigyorgó fiatal férfi a házibarát. Rá kell csak nézni a kisebbik gyerekre, kiköpött olyan, mint ő. A férj állítólag már sejti a dolgot, csak nem akar botrányt és a flaskóban nem is kristályvíz van, hanem törköly, mert bánatában italra adta a fejét.

Én nem tudom mi az igazság, de mindenfélét beszélnek a népek. Mert bizony sok olyan család van, amely hasonlóan ehhez — kristályvizet iszik.

Ő. F.

UTAS-PANASZOK

A Keleti kultúrvárótermében szerettem volna megvárni a minap a vonatom indulását. Csak nagy nehezen kaptam helyet, mert a székek nagy részét az utasok kabátjai foglalták el. Körülnéztem: egyetlen fogas sem volt található a helyiségben. De nem sokáig örülhettem helyfoglalásomnak, mert takarítás következett és ennek első fázisa az utasok kitakarítása volt, valami régi kaszárnyai hangnemben. Ezt a takarítást nem lehetne legalább itt, kissé kulturáltabban elvégezni (némi gépesítéssel) úgy, hogy az utasok azért a helyükön maradhatnának?

F. G.
Tatabánya

A Mecsek expresszről kb. két hónapja eltűnt az étkezőkocsi, így a 200 perces utat étlen-szomjan vagyunk kénytelenek megtenni. Kedves Ludas, kérünk, nézz utána, miért sújt ez a „száraztörvény" bennünket?!

F. I.
Pécs

Nagykátán hétfőn hajnalban a 3.20-kor Budapestre induló vonathoz több irányból sok autóbusz érkezik az állomás elé. A sok utasnak a sínek között (7 pár sín van) 300 métert kell gyalogolni a vonathoz, mert az nem áll be az állomásra. Közben más irányból is érkezik vonat, ami Nagykátán nem áll meg. Sem figyelmeztetés, sem útbaigazító tábla a vasút részéről nincsen, az utasok állandó veszélynek vannak kitéve.

Az lenne a kérésünk, hogy a vonat közvetlenül az állomásépület elől induljon, hogy az utasoknak ne kelljen a sinek között mászkálniok.

P. I.
Tápióbicske

EGY KANNA VÍZ

Az Ország Világ című képeslapban olvastam az „Egy kanna víz" című novellát. A történet elején egy gépkocsivezető észreveszi, hogy kocsijából kifogyott a hűtővíz. Megáll, nézi a felmelegedett motort, tanácstalanul szemlélődik, de sehol egy vízcsap. Kétségbeesetten elindul a térdig érő hóban, majd meglát egy kis házat. A novella további részében talál egy haldokló nagypapát, egy gyönyörű kislányt, majd később hűtővizet is. A novella végére sejteni lehet, hogy egy szerelem kezdetének lehettünk tanúi.

Lám, milyen apróságokon múlik az ember élete. Ha a történet hőse rájön, hogy a hóból egy viszonylag egyszerű művelet segítségével kitűnő minőségű hűtővíz nyerhető, akkor ő szegényebb marad egy szerelemmel, mi pedig egy novellával.

(—ő—)

VALÓBAN BÜROKRATIKUS!

A Ludas egyik olvasója nemrég szóvá tette, hogy nagyon bonyolult áruházunkban az áruk kicserélése.

Köszönetet kell mondanunk önöknek, hogy felhívták a figyelmünket erre az általunk is bürokratikusnak talált rendszerre. Vezérigazgatóságunkhoz fordultunk azzal a javaslattal, hogy a jelenleg fennálló rendelkezéseket — a lehetőség határain belül — enyhítse.

Hivatkoznunk kell azonban arra, hogy a kiadott csereutalványokat készpénzként fogadjuk el és így annak ellenőrzése szükségképpen szoros.

Dr. Buk Imre
igazgató
Corvin Nagyáruház

SZÍNŰ

Egyre halványabban és ritkábban süt a nap, ilyenkor lehet a kvarclámpának jó hasznát venni, s huzamosabb és ismételt igénybevétele esetén ilyenkor lehet még a nyáron szerzett keserves barnaságot is levedleni a segítségével, ha be nem keni magát előzőleg valamivel az ember.

Leügetek hát a drogériába, s azt mondom:

— Dióolajat kérek.

— Tessék parancsolni!

S máris a kezemben az óhajtott folyadékot tartalmazó kis üvegecske. „Dióolaj színű hajolaj" olvasom a címkéjén

— Ez színű! — adom vissza a csalóka portékát.

— Tessék?!

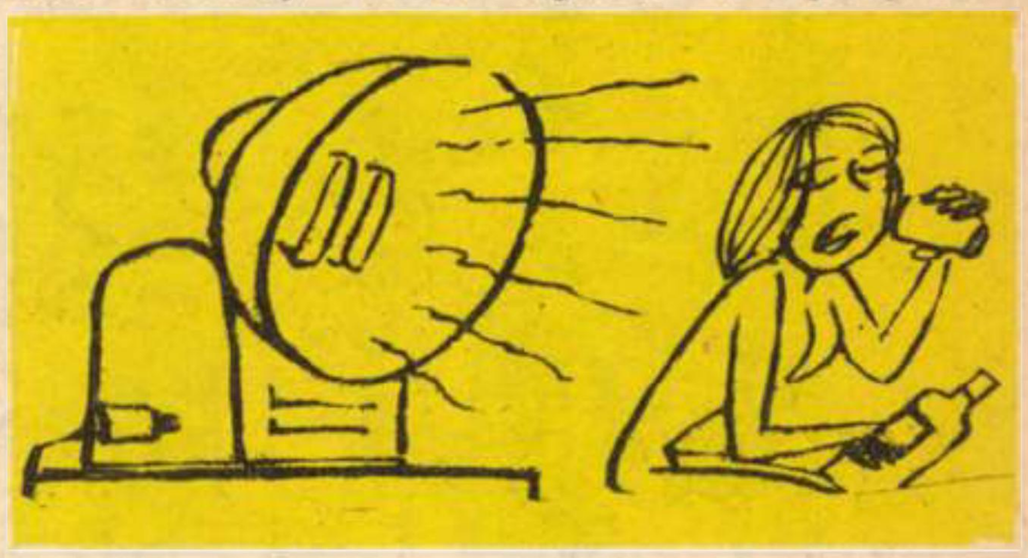
— Ez dióolaj színű hajolaj.

— És a hölgynek milyen színű kellene?

— Nekem leginkább dióolaj színű dióolaj kellene. De megelégednék esetleg flamingó-rózsaszínű dióolajjal is, vagy pávakékkel, ha más színű éppen nincs kéznél.

— Talán a jövő héten... — mondja erre kissé bizonytalanul, a szeme körberepdes és nagyon megnyugtatja, hogy nincs velem egyedül.

Ezek után csalódottan visszatérek otthonomba, ezüstszínű kulcsommal kinyitva az ajtót, lenyomva aranyszínű kilincsemet és végül is két deci ginszínű vízzel öblítve le az elmondottak miatt támadt bánatomat.

G. Szabó Judit

KI A CSIMPÁNZ?

A televízió november 16-án, szombaton estefelé bemutatta a „Kísérletek egy csimpánzzal" c. filmet. Hőse a veszprémi állatkert világhírű lakója: Böbe. Illetve, hogy valóban így hívják-e, ebben ma már nem vagyok teljesen biztos. A film végén ugyanis a következő zárószöveget vetítették: „Ez a film a veszprémi állatkertben Kasza László csimpánz kísérletei alapján készült."

Az az érzésem, hogy ezt a mondatot a nyilvános vetítés előtt nem ártott volna elolvasni.

Dr. R. Gy.
Budapest

PLAKÁT ÉS VALÓSÁG

Megbírált bennünket a Ludas, hogy hibásan írtuk a „Rongygyűjtő hetek" plakátjának a szövegét. Ez igaz, azonban még mielőtt önök megkritizáltak volna, mi új röplapokat és grafikákat is készítettünk, amelyen a szöveg már helyesen volt írva. Figyelmességüket ez úton is megköszönjük. Megjegyezni kívánjuk, hogy munkánk eredményeként a tervezett 1500 tonna helyett 2050 tonna rongy gyűlt össze. Tehát csak a szövegezés volt hibás, a szervezés szerencsére nem.

Hegyesi Frigyes
MÉH Tröszt

KÜLÖNLEGES MÉRETEK

A Magyar Nemzetben érdekes dologra lettem figyelmes, az apróhirdetések között:

„A város központjában 300, vagy annál nagyobb nm alapterületű tervezőmérnökök részére alkalmas irodahelyiséget keresünk megvételre."

Szörnyű el is képzelni ilyen alapterületű tervezőmérnököket, részükre alkalmas irodahelyiséget még a különleges méretek áruháza sem tud közvetíteni!

H. M.
Budapest

Hallottunk két viccet

A londoni Regent-Street egyik házának harmadik emeleti lakásában kézimunkázik az öreg Mrs. Smith, amikor az unokája, a kis Peggy rémülten ront be a szobába:

— Nagymama! A papa az antennát javította fent a háztetőn és leesett az utcára!

— Tudom, aranyom — mondja szelíden és hidegvérrel a nagymama. — Láttam, amikor elhaladt az ablak előtt.

*

A Vadnyugaton már több nap óta lovagolt tűző napon a cowboy, amikor betért egy pohár whiskyre az egyik vendéglőbe.

Megrendeli az italt és közben körülnéz a helyiségben. Az egyik sarokban észrevesz egy zongorát, felette a falon a következő felírást olvassa:

„Ne lőjön a zongoristára!
Úgy játszik, ahogyan tud."

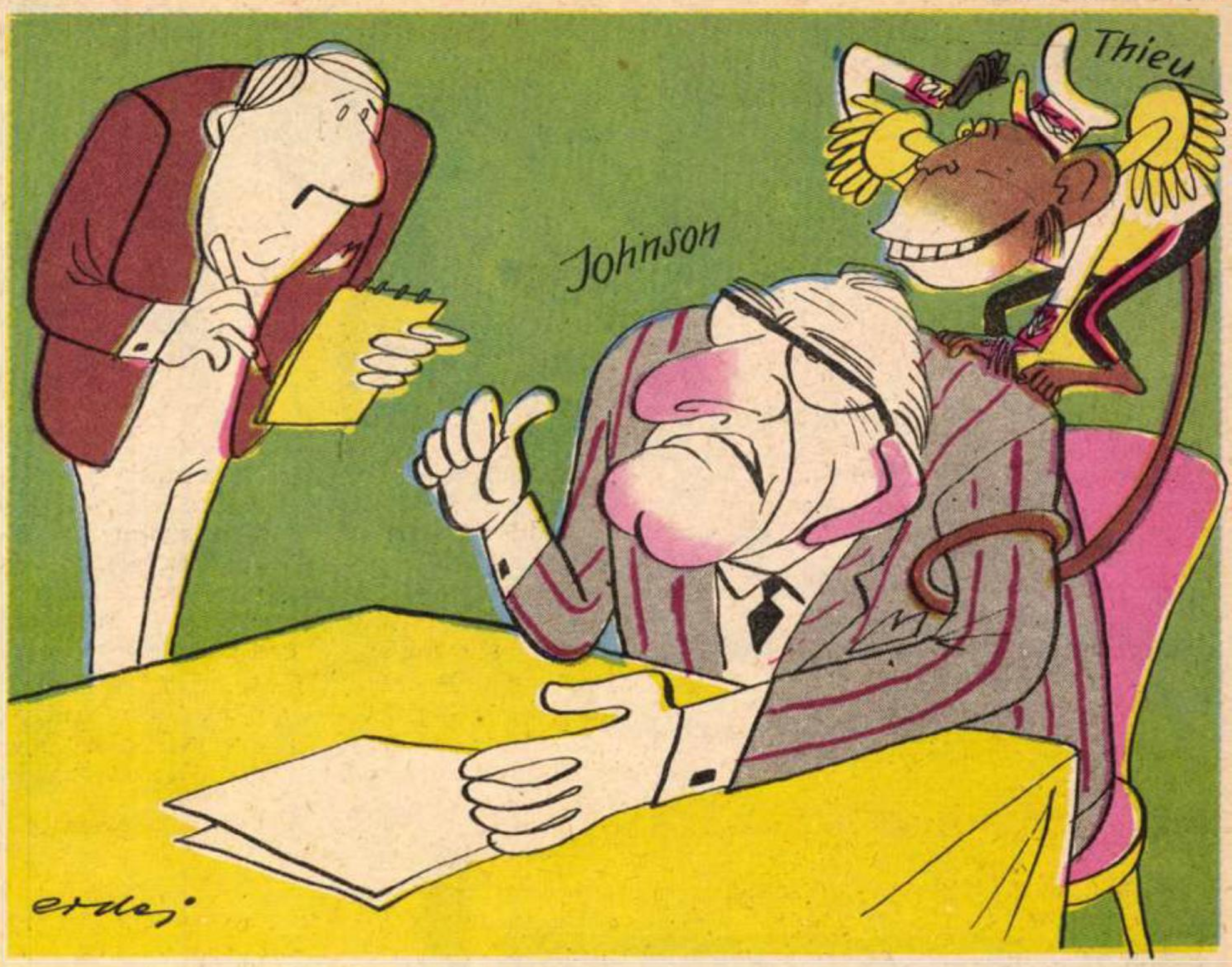

Mivel a zongora néma, a cowboy megkérdezi a pincért, hol a zongorista?

— A zongorista? — válaszol a pincér. — Holnap temetjük szegényt. Tegnap ugyanis itt járt valaki, aki nem tudott olvasni...

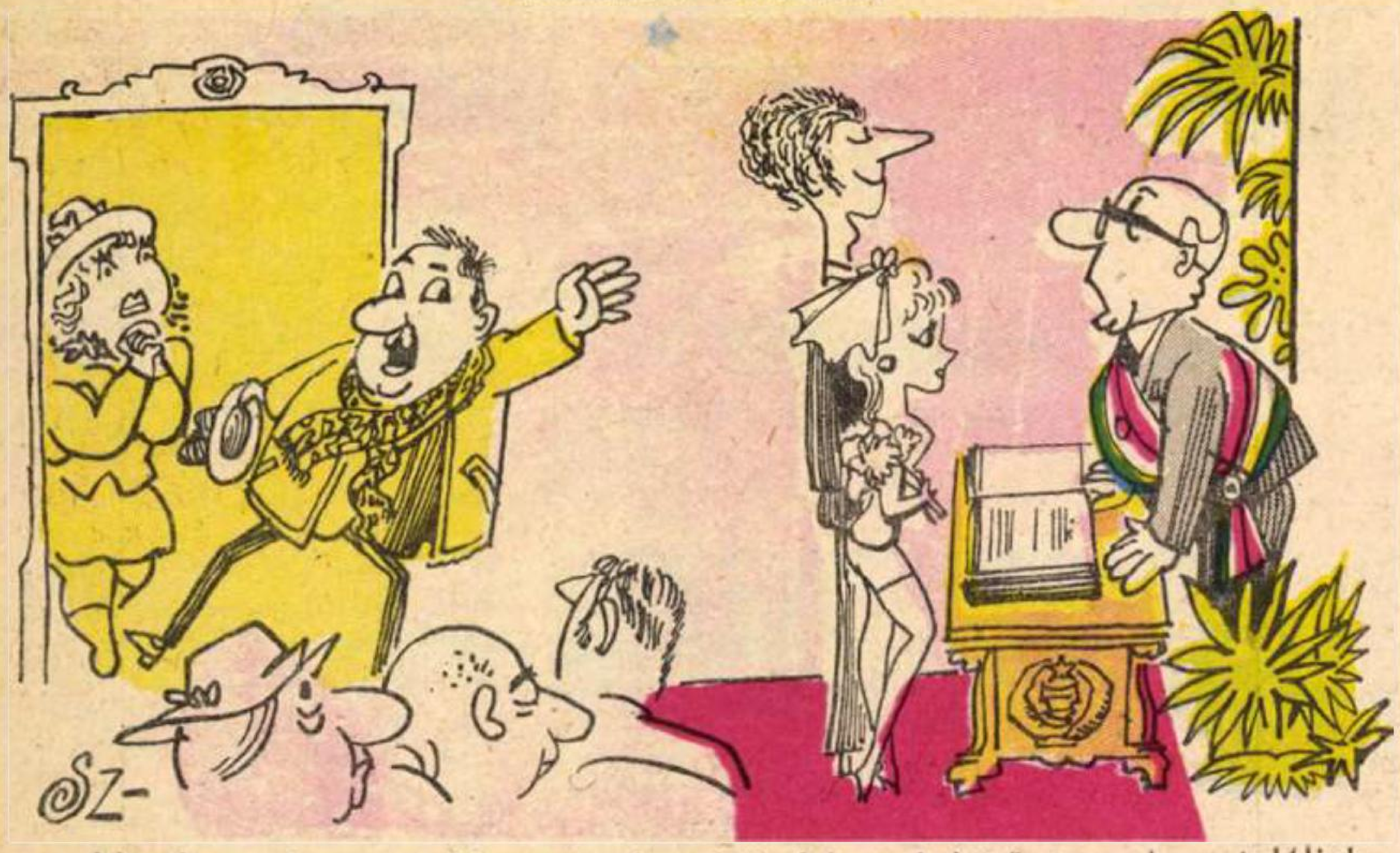
INTERJÚ

Erdei Sándor rajza

– Nélküle egy lépést sem teszek, ő a kabalám.

ELVESZETT GYERMEK

– Mondtam, hogy a Mancit valamelyik házasságkötő teremben találjuk meg...

A FÖLDALATTI ÉPÍTKEZÉSEN

– Biztos, hogy a mi brigádunkhoz tartozik?

SZÉLESVÁSZON

– Gyilkosság történt?! Hol?

MAGYAR KRIMI

Z. Jenő ellopott a műhelyből egy hárommétertes vascsövet, melyből tévé-antennát akart készíteni. A társadalmi tulajdonban okozott kár 30 000 forint.

Nem hiszik?

Álljon itt bizonyságul Z. Jenő vallomása:

— Az úgy volt, hogy köllött az a cső, mert ilyet nem is lehet kapni. Ott állt a műhelyben már egy éve, hát gondoltam, hogy hazaviszem, mielőtt megenné a rozsda. Csakhogy a kapun nehéz lett volna kivinni. Ezért megkértem a Laji sofőrt, hogy egy rakomány alatt ugrassa ki nekem. A Laji vállalta is a dolgot, csakhát kéz kezet mos alapon azt mondta, hogy viszontszolgálatként szerezzek neki egy konyhakésnek való vidiát. Átmentem a drehusokhoz. A Karesz adott is vidiát, csupán azt kérte, hogy a laborból hozzak neki egy liter tiszta szeszt. Bizony a szesznek foga van, nem adják azt ingyen a laborosok sem. De mivel ellenszolgáltatásul a laborvezetőnek szereztem a villanyszerelőktől egy trafót, ez is megoldódott volna. Persze a villanyszerelők is a piacról élnek. Nekik kikunyeráltam a raktárból két pár bakancsot. A raktáros nagyon rendes ember, csak azt kérte, hogy szerezzek az asztalosoktól két szál csomó nélküli deszkát. Egy gombolyag kábelért meg is kaptam a négy szálat, mert kettőt eleve a Lajinak kellett leadni, hogy a vascső mellett a másik két szál deszkát kiszállítsa. A kábel megszerzése már kissé bonyolultabb volt, mert a mi gyárunkban nem találtam. De dolgozik a szomszédos üzemben egy jó haverom, aki minden további nélkül megígérte a kért kábelt három kiló kolbászért. Ezt szintén a Laji tud szerezni, aki szállít a húsosokhoz. Egy kanna olaj az ára, amit a kolbászraktáros lakásán kell letenni. Fűtőolaj van a gyárban bőven. Egy kanna olajnak egy liter bor az ára, amit a gyár melletti gebinestől lehet beszerezni. Mivel a gebines éppen most épít házat, készpénzként hajlandó kezelni mindenféle szerelési anyagot. Néhány méter Bergmann-csövet kellett csak átlódítani a kerítésen és meglett a bor. Zoli bácsi a Bergmanncsőért egy logarlécet kért, mivel a lánya most iratkozott be a műegyetemre és borzalom, hogy mibe kerül egy ilyen kölyök kitaníttatása. De becsületszavamra, a logarlécet ingyért szereztem. Tetszenek tudni jóba va-

gyok egy lánnyal a műszaki osztályon. Kedves, szép kislány, régen tetszünk egymásnak. Két este elvittem egy kicsit szórakozni, harmadik napon már bent volt a táskájában a logarléc. Sajnos, a feleségem meglátott minket együtt, erre aztán este az ajtó előtt találtam a bőröndömet és bizony én nem könyörgök senkinek. Beköltöztem a munkásszállásra, van ott tévé, nem kell nekem az a vacak vascső, holnap vissza is szállítom.

Ennyit adott elő Z. Jenő a fegyelmi bizottság előtt. És miután másnap a vascsövet visszahozta, a bizottság tekintettel arra, hogy a kár megtérült és a dolog társadalmi veszélyessége a szigorúbb eljárást nem indokolja, Z. Jenőt szóbeli feddésben részesítette.

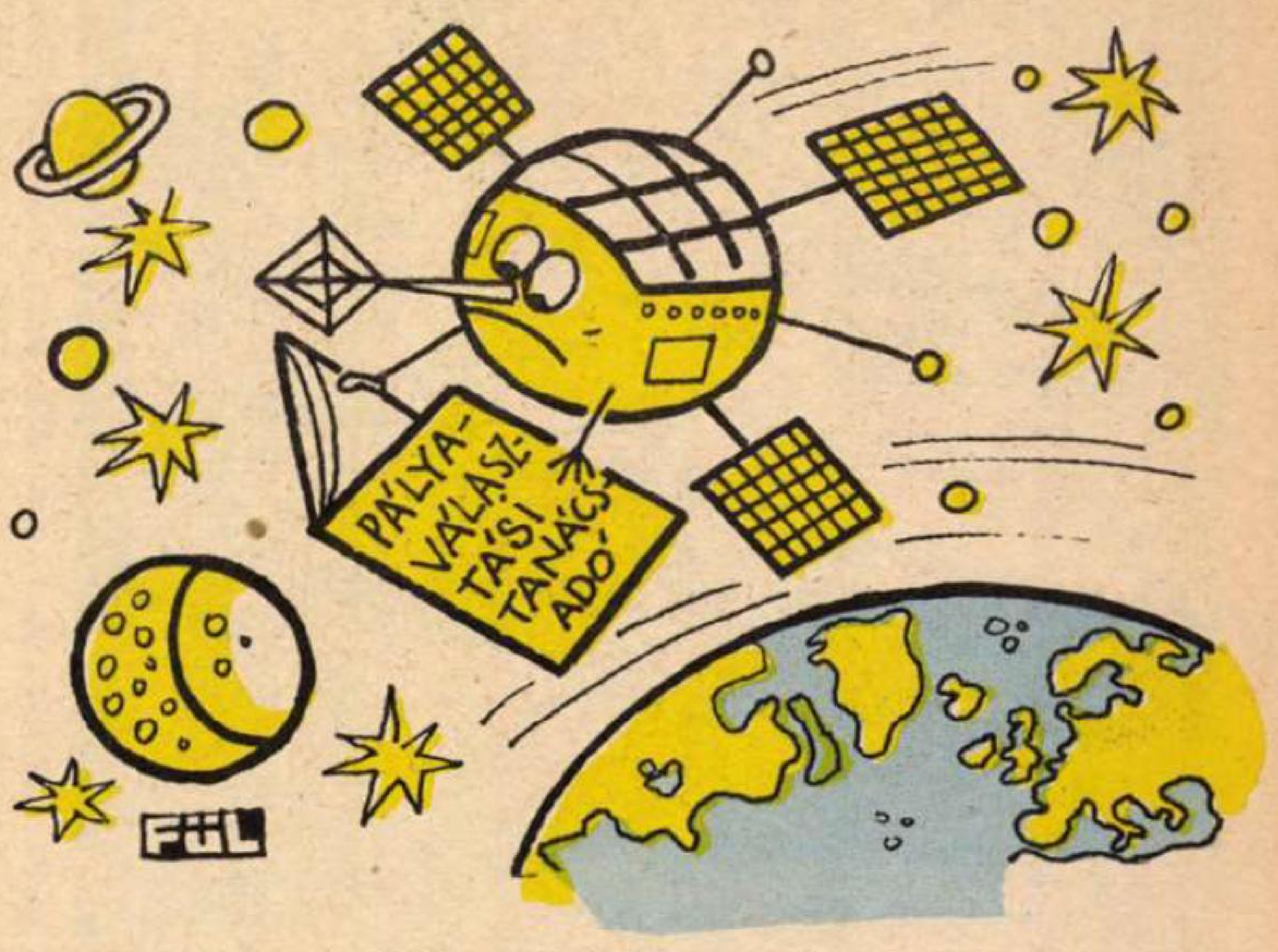
Ősz Ferenc

A PARADICSOMBAN

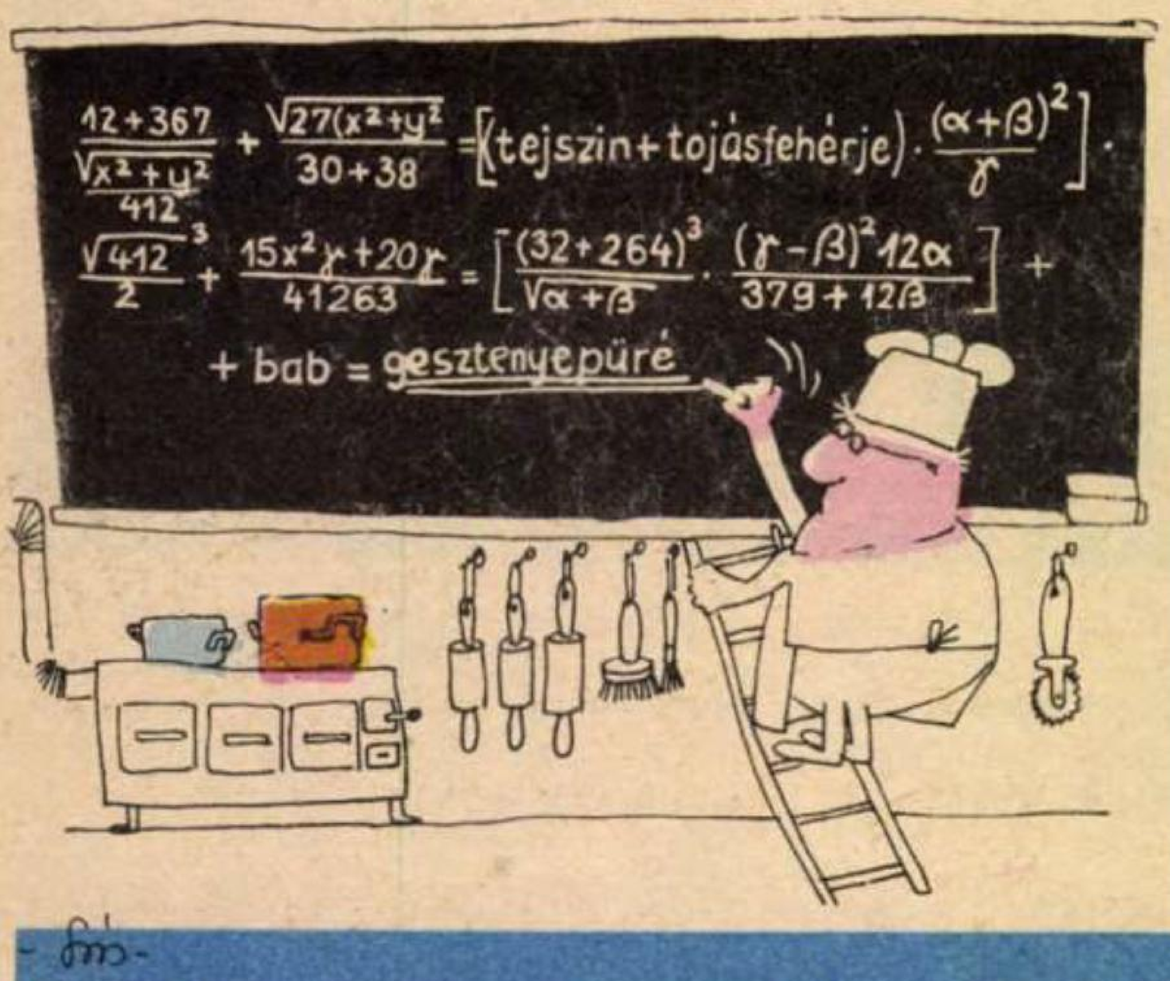
– Gyere Évike, megjött a banán!

HATÁROZATLAN MŰHOLD

– Milyen pályán keringjek?

KÉPZETT SZAKEMBER

BESZÉLGETÉS A KÜLFÖLDI TUDÓSÍTÓVAL

– És még én telefonálok sokáig?!

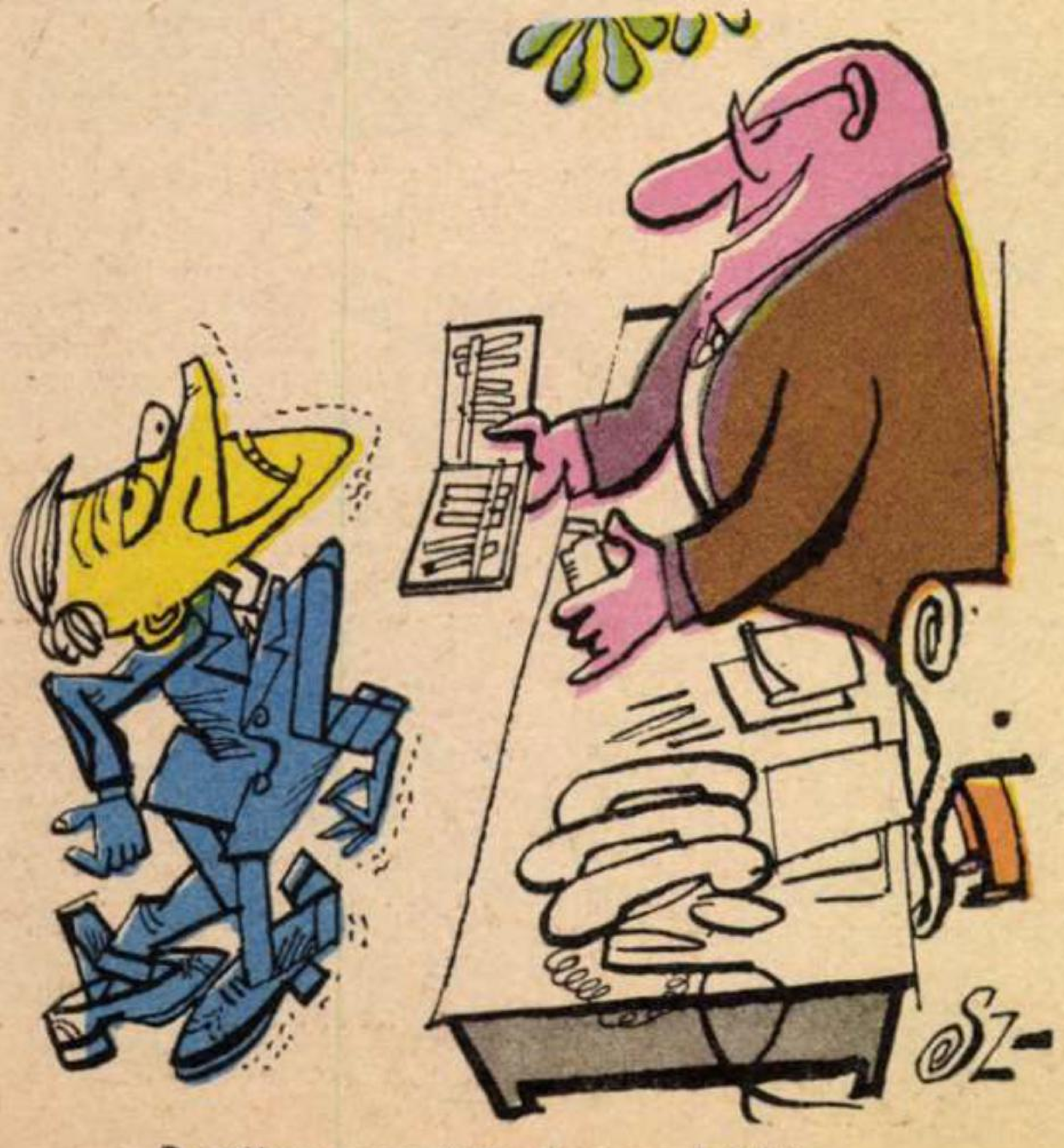
IRODALMI KÁVÉHÁZ

Mert szép dolog a nagy népszerűség,
Akár rég: csatában nyert nemesség,
De már túlzás, hogy a munkájában
Az embert oly sokan nézzék, lessék.
S ha felnézek rájuk megrovóan,
Zúg a tömeg, harsog: lottót tessék!

Darázs Endre

TAPINTATOS FŐNÖK

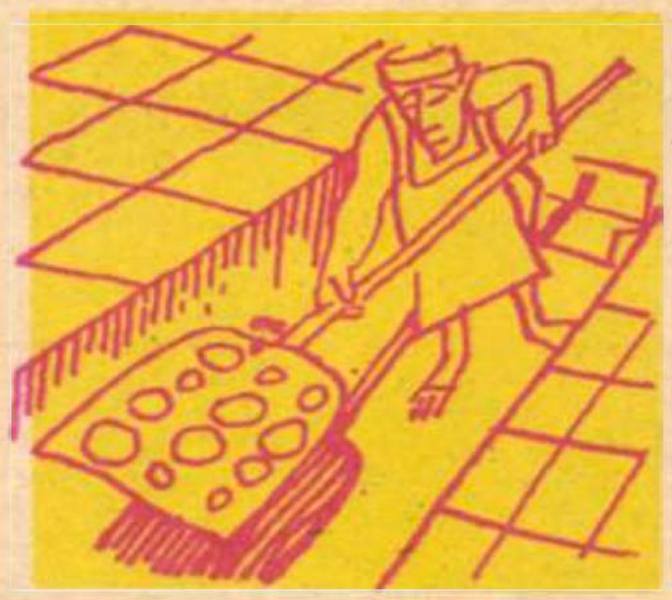

– Remélem, nem törte össze a kritikám.

ZACSKÓTERV

A Népszavából értesültem arról, hogy a zsemle *„megméretett és könnyűnek találtatott."* Az ellenőrzés megállapította, hogy átlagban 52 grammos zsemle kerül forgalomba, ami még megfelel ugyan a szabványnak, de éppen a legalsó határon. Az átlagot úgy számította ki az ellenőrzés, hogy az előírásoknak megfelelően *háromszor tíz* zsemlét mért le, és a kapott súly számtani középarányosa adta meg egy-egy zsemle átlagsúlyát. Az ellenőrök nagyon jól tudják, hogy ezen belül nagy a *„szóródási lehetőség"* és a harminc zsemle között jó néhány olyan is akad, amely nem éri el az 52 grammot, vagyis a szabvány legalsó határát sem. Csóválják a fejüket, dehát nem tehetnek semmit: a szabály az szabály. Azt tiszteletben kell tartani az ellenőröknek is.

Én azonban nem vagyok köteles tiszteletben tartani, mert én a fogyasztó vagyok és ki tudja, hány fogyasztó társammal együtt naponta másfél millió péksüteményt fogyasztok el. Ezért úgy gondolom, teljesen indokoltan teszem fel azt a kérdést, hogy miért adnak nekem naponta — a kiflit nem számítva — körülbelül egymillió zsemlét a szabvány legalsó határán? Hogy becsapva érezzem magam? Dehát úgy látszik, a pékipar is

ember! És ha már csinált egy ilyen zsemle „csomagtervet", abba belefér az 52 grammnál kisebb zsemle is. Mert a csomagtervbe minden belefér. Ezt akkor értettem meg igazán, amikor egy KÖZÉRT-fiók elárusítónője a tenyerébe helyezett néhány naspolya nagyságú zsemlét, és azt kérdezte: „Tessék mondani, kinek tudom én ezt eladni?"

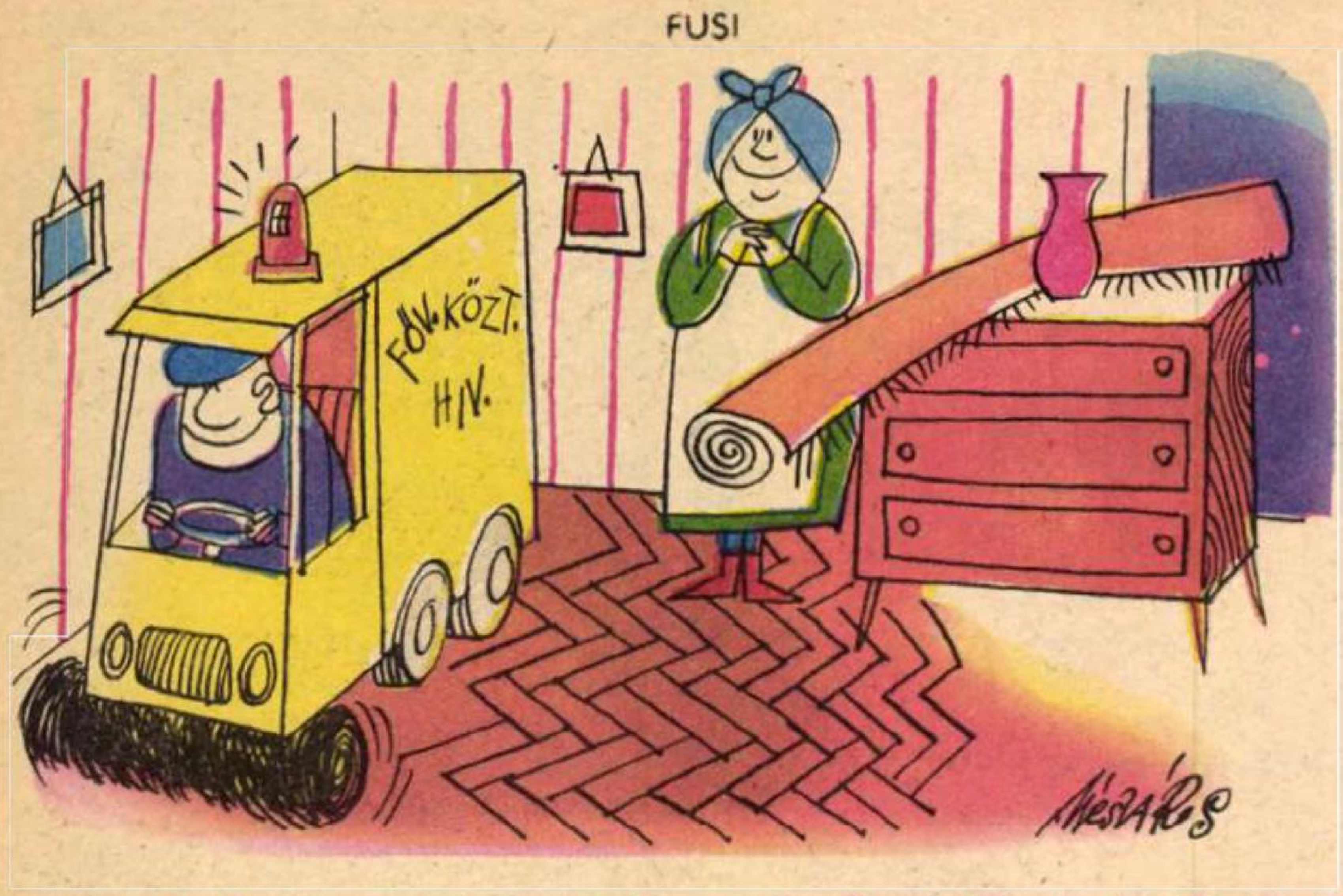
Egy barátom mesélte, hogy Olaszországban kilóra mérik a péksüteményt. A vevő bemegy, kér négy kiflit, az eladó beteszi egy zacskóba, leméri és közli az árát. Aki kisméretű péksüteményeket kap, az a kicsiknek az árát fizeti meg, aki a nagyobbakat kapja, az sem járhat jól a másik rovására: a valóságos súlyt fizeti. Az üzletben árjegyzéken van kifüggesztve, hogy melyik fajta péksütemény kilója mennyibe kerül. Olaszhonban tehát nem csomagterv van, hanem „zacskóterv". Miért ne lehetne tehát lemérni nálunk is a péksüteményt? Tanulni sohasem szégyen . . .

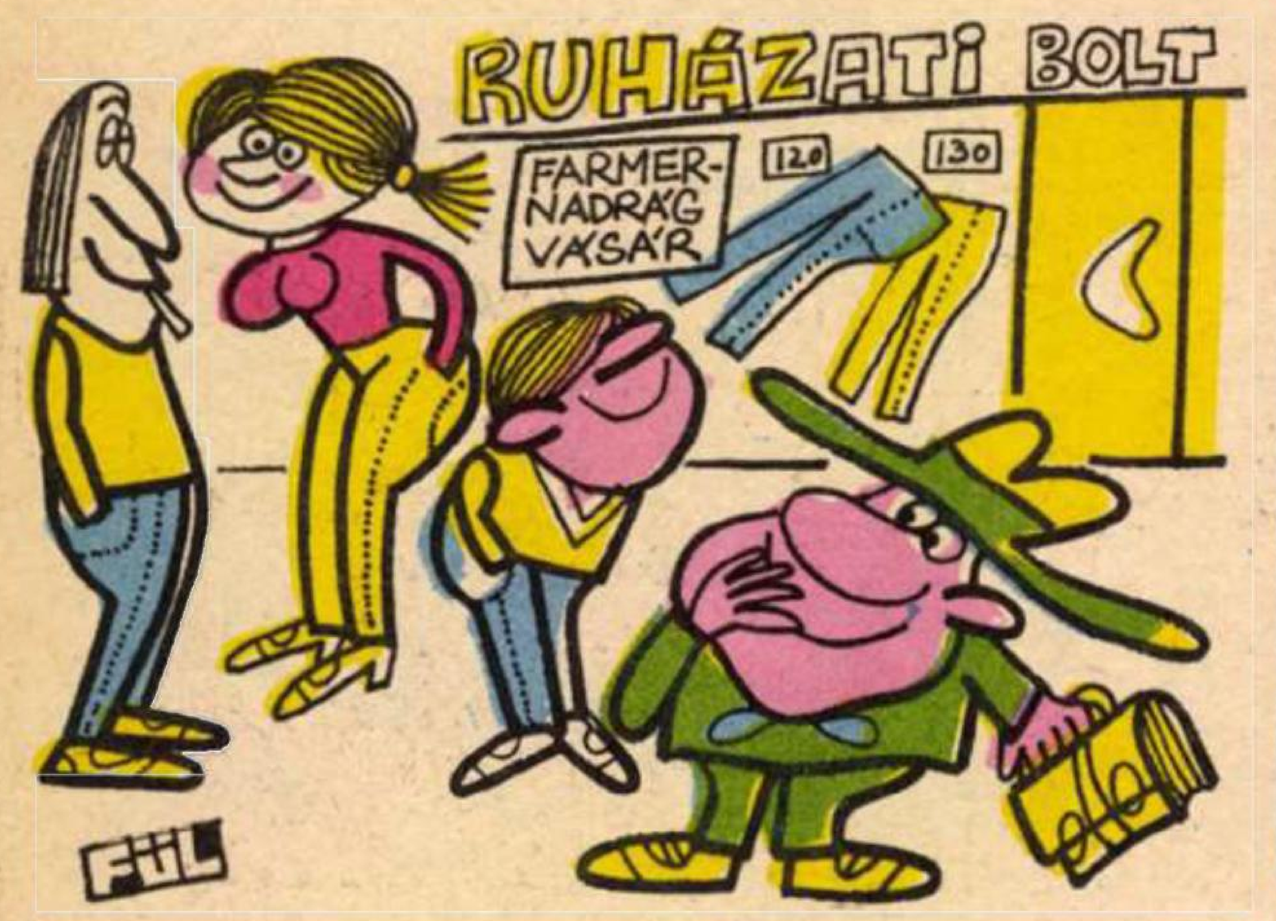
Az a véleményem, hogy ezt a speciálisan magyar csomagtervet meg kellene szüntetni. Mielőtt még nagyon elterjedne, mielőtt még csomagtervbe pakolnák az összes ruházati és más iparcikkeket, hogy így adják el a selejtet és a bóvlit a kedves vevőnek . . . Hagyjuk meg a csomagtervet a nemzetközi diplomáciának! Ott még olykor hasznos is lehet . . .

Csak arról szeretném még tájékoztatni az olvasót, hogy a zsemle szabványsúlyát 52 grammtól 56 grammig szabták meg. Ha a csomagtervben a zsemle átlagsúlya 52 gramm lehet, akkor a szabvány szerint annak sincs akadálya, hogy esetleg 56 gramm legyen ugyancsak a zsemle átlagsúlya, ugyancsak a csomagtervben. De legalább 54-et megkövetelnék, a kutyafáját! Ugyancsak . . .

Földes György

FUSI

NAIV KÜLFÖLDI

– Nem is gondoltam volna, hogy Magyarországon ilyen sok a fiatal farmer.

ÜZLETI MEGBESZÉLÉS

Kiesinger: És mi lenne, tábornokom, ha Elzász-Lotharingiára adnék egy kis kölcsönt?

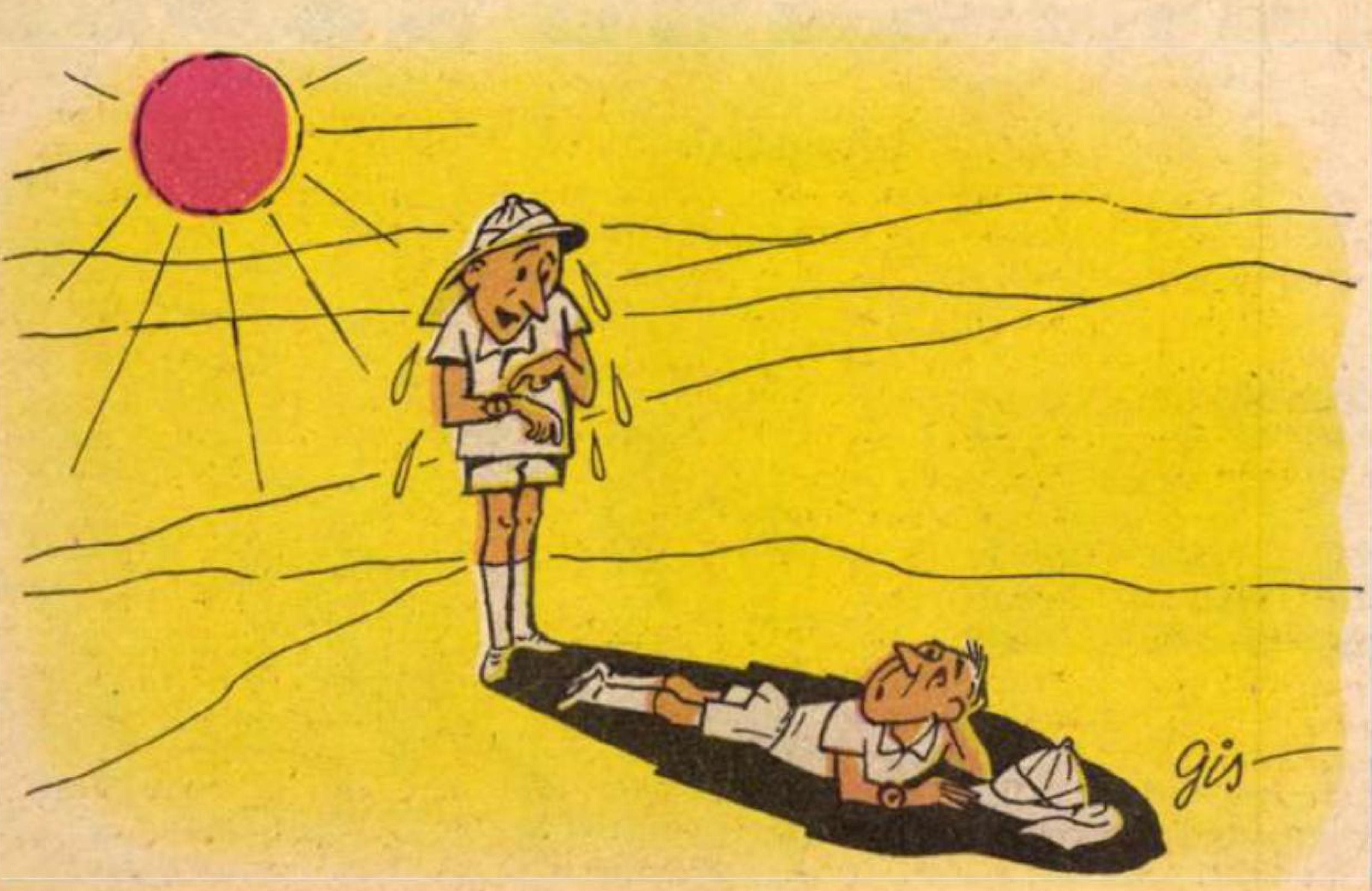
(A párizsi „Canard Enchaîné"-ből)

REJTETT TARTALÉK

– Vállalatunk elfekvő készlete...

A SZAHARÁBAN

– Még két perc, aztán te állsz és én fekszem az árnyékodban.

EZT OLVASTAM

MEGSOKSZOROZOTT FÉLELEM

Napihír: „600 hat és tizenkét év közti amerikai gyereket kérdezett meg dr. Eve Allina Lazar amerikai orvos arról, hogy mitől félnek *leginkább*. A megkérdezettek legtöbbje *(81 százalék)* a feleletek tanúsága szerint elsősorban a haláltól retteg. *Nyolcvan százalékuk* attól fél, hogy családjuk valamelyik tagját baleset éri vagy megbetegszik; *hetvenöt százalék* vadállatok támadásától tart, *hetvenhárom százalék* attól, hogy lakásukban tűzvész támad, „végül pedig a megkérdezett gyerekek *hetven százaléka* a gyermekrablóktól fél *a leginkább*."

Ezek szerint, ha jól számolok, a megkérdezett 600 gyermek közül 2274 gyermek fél valamitől a leginkább.

KÉPEZZÜK A RÉSZEGEKET!

Az alkoholistákról írja egy riporternő: *„Mert meghökkentően tájékozatlanul isszák le magukat..."*

Megfelelő felvilágosítással, az más. Úgy szabad.

MIJÉN ÜL A TÁVOL-KELETI?

Egy másik jeles riporternőnk külföldi útibeszámolójában olvashattuk: „A Közel-Keleten törökülésben ülnek az emberek. A Távol-Keleten sarkukra *térdelve*."

A megfigyelés — attól tartok — nem egészen pontos. Amivel az átlagos (nem artista) távol-keletiek üléskor a sarkukra térdelnek, az, hm... *nem a térdük.*

SZARVAS-HIBA

„A gamasi szarvasbika trófeája világrekord" — tudatja egyik napilapunk.

Szörnyű gyanúm támadt: ha a trófea a szarvasbikáé, akkor nyilván a vadásznak lehet agancsa.

MICSURINI BÚTORDARAB

Apróhirdetés: *„Emprime* sublót almáriummal eladó."

A félig empire stílű, félig imprimé anyagból készült sublót főleg ritkasággyűjtőket fog érdekelni. Mindenesetre, hogy az almárium csakugyan almárium-e, nem garantálható. Lehet, hogy akvárium, a sublót pedig subler...

ÖNÁLLÓSÁG-ÁTALAKÍTÁS

„*Kiszélesítik* az egyetemek önállóságát" — olvashatjuk az örvendetes napihírt.

Nagyon helyes. *Keskeny* önállóságban még sosem volt köszönet.

BODORSÁG

Egy régi faluról olvashatjuk jeles írónk történelmi cikkében: *„Esztergom határában füstölögtek jobbágy-portáinak kéményei, alighanem éppoly barátságosan, mint a mai falvak fölött pipálnak bodorán."*

Sokat jártam Esztergom határában, de a jobbágy-porták bodor kéményeit sehol sem láttam pipálni. Úgy látszik, egy kicsit szórakozott vagyok.

METEOROLÓGIAI PROBLÉMA

Egy táncdal-szövegből: *„Igaz, hogy tavasz jött az ősz után? Vagy mindez álom csupán?"*

Megnyugtathatom a szövegírót: nem álmodott. Legföljebb csak aludt.

Amikor tél volt.

Tímár György

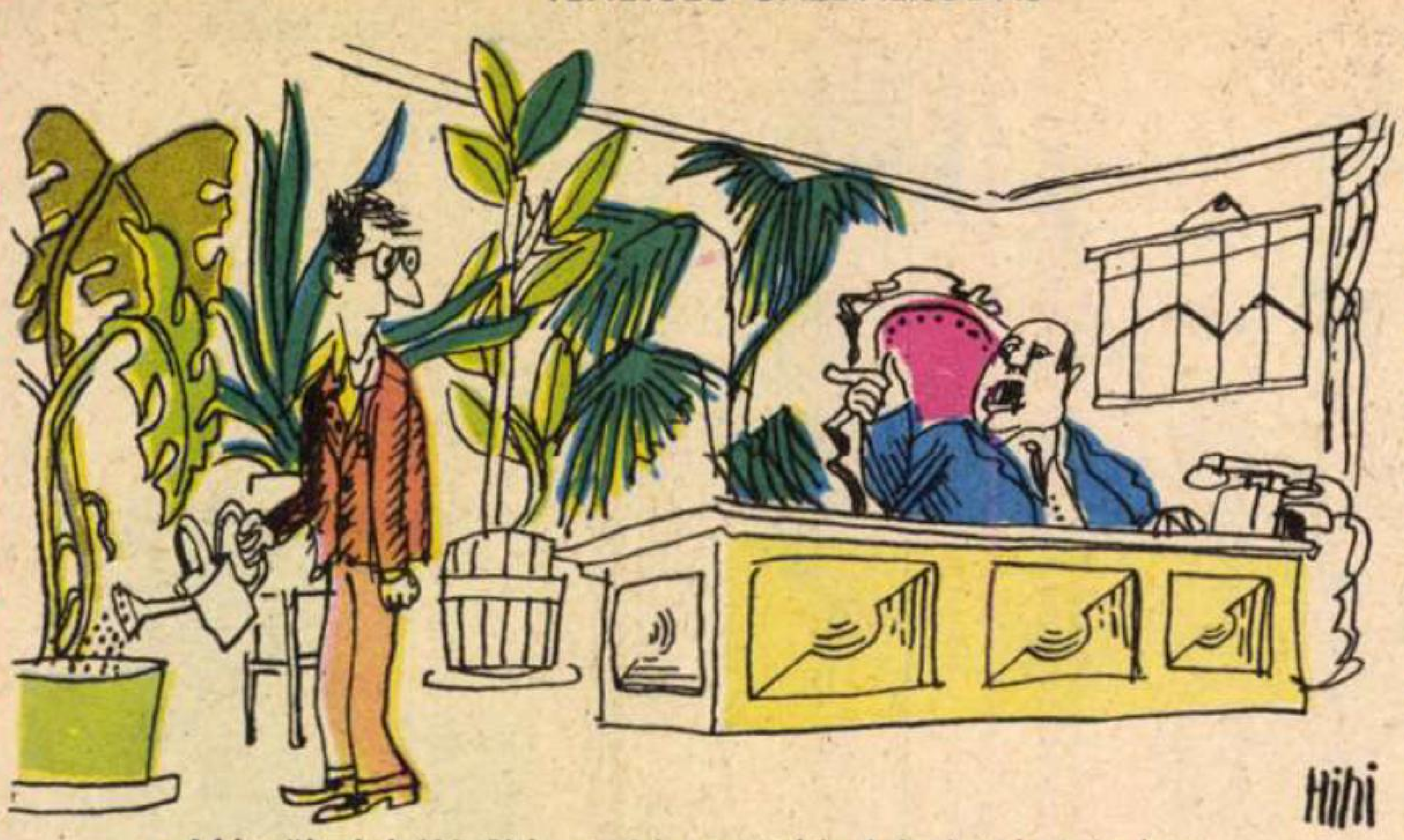
MIT HOZ A MIKULÁS

Jön már a Mikulás,
itt kopog,
mindenki azt kérdi:
mit kapok?
Év vége lévén
az égi keretből
megmaradt ennyi meg ennyi...
Ki kapja, ki marja?
Attól függ: ki mit tud
az ablakba tenni.
Akik nagylábon élnek,
eresszék gondjukat szélnek;
csizmában, prémes topogóban
reggelre krémes, mogyoró van,
– hacsak valaki bele nem teszi
a lábát.
Akik azonos cipőben járnak,
levelet írnak a Mikulásnak:
„A társam nem hisz benned, Télapó!
Ő a rossz gyerek, én a jó."
A százlábú kajánul vigyorog,
és figyeli az Öreget kandin·
el tudja-e látni áruval
száz cipőjét a mennyei kantin?
A cipőgyár is kiállítja nyalka
termékeit,
s reménykedik:
majd kicseréli a Mikulás
tartósabbra.
Ez este
a cipőbolt repesve
rak ki egy raktárnyi lábbelit
s megvilágítja lámpával,
hátha reggelig
mind-mind megtelik
egy hiánycikkel: a sámfával.
Van aki a lelkét teszi ki,
s kap bele cukorkát, legkivált
olvadó bonbont – és beveszi,
akár egy táncdalos fesztivált.
S végül egy régi, de nem kopott
tanítás:
„aki spanyolcsizmát
tesz az ablakába,
annak hüvelykszorítót
hoz a bölcs, a drága
Mikulás."

Gyárfás Endre

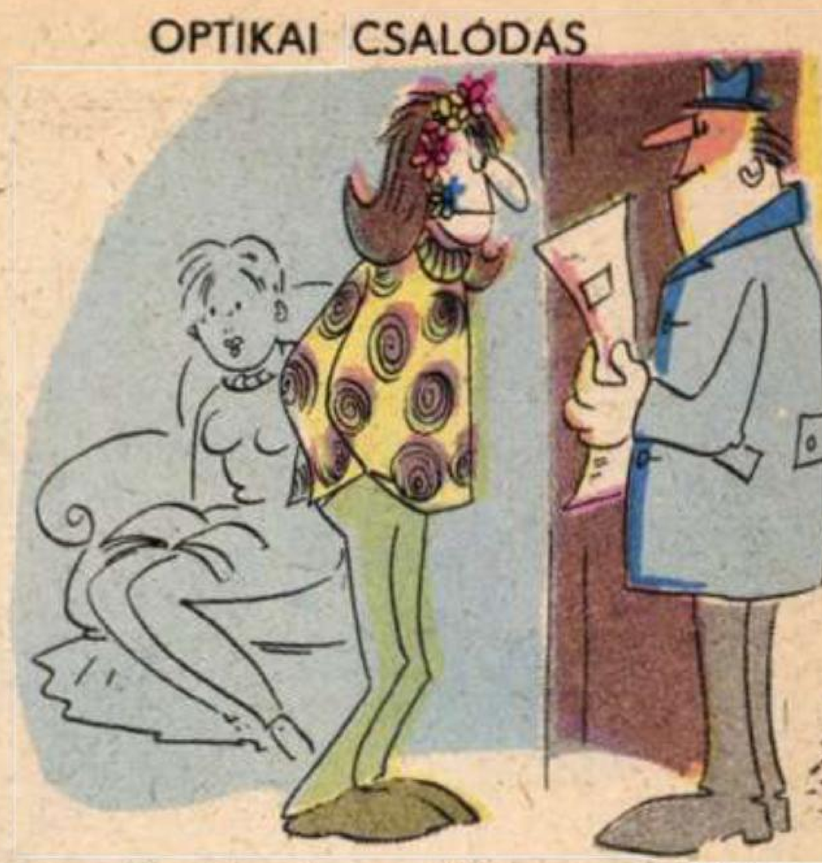

TEHETSÉG-GAZDÁLKODÁS

– Mérnök úr! Később majd nagyobb feladatokat is kap...

OPTIKAI CSALÓDÁS

– Bocsánat, a házassági hirdetés miatt jöttem. Ön az a csinosnak mondott fiatal hölgy, aki élettársat keres?
– Nem, én a bátyja vagyok.

CSÖKKENTETT MUNKAHÉT

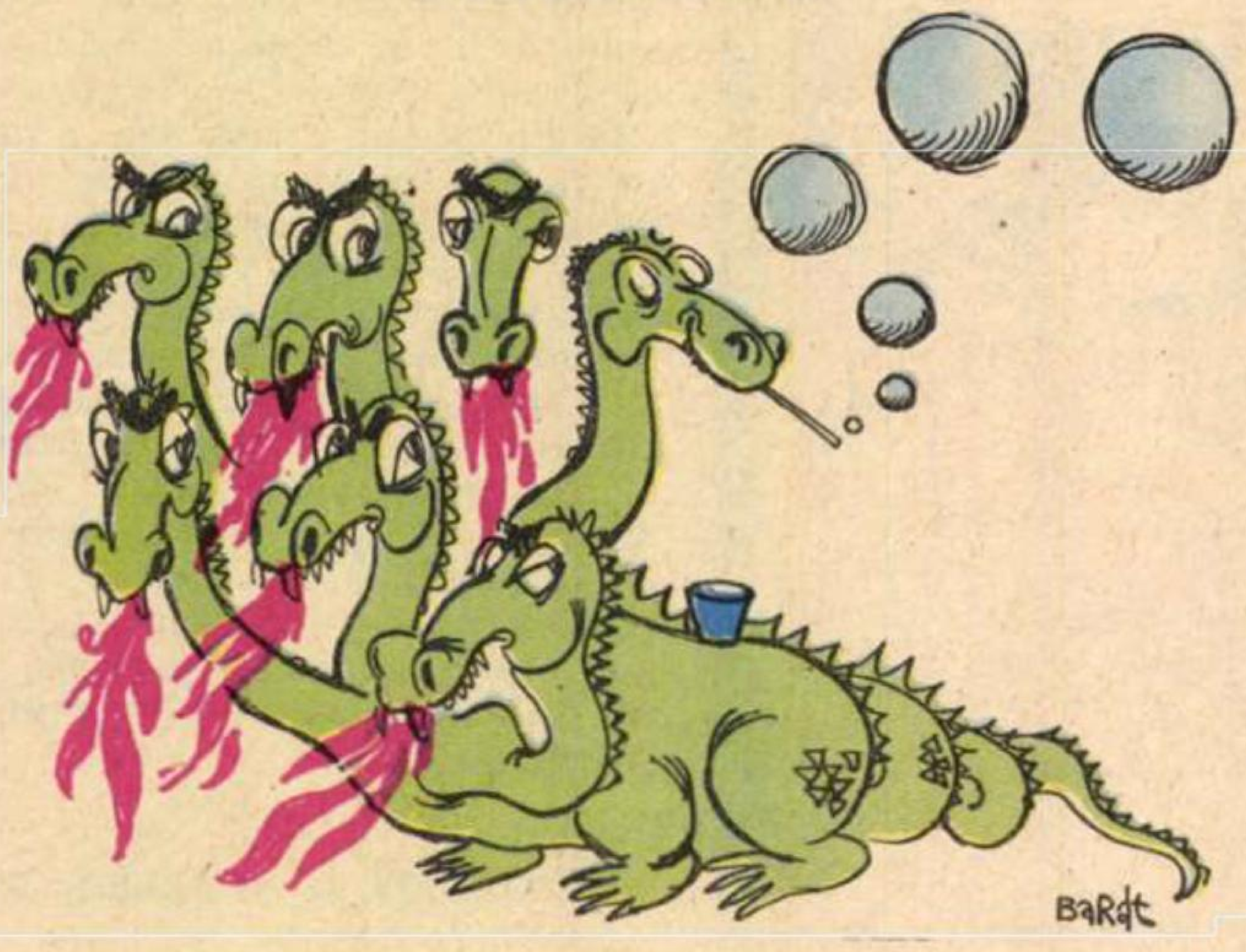

– Most kell megtudnom, hogy hónapok óta szabadok a szombatjaid?!

ÚJ HÁZ

INDIVIDUALISTA FEJ

MENYECSKE A XX. SZÁZAD DEREKÁRÓL

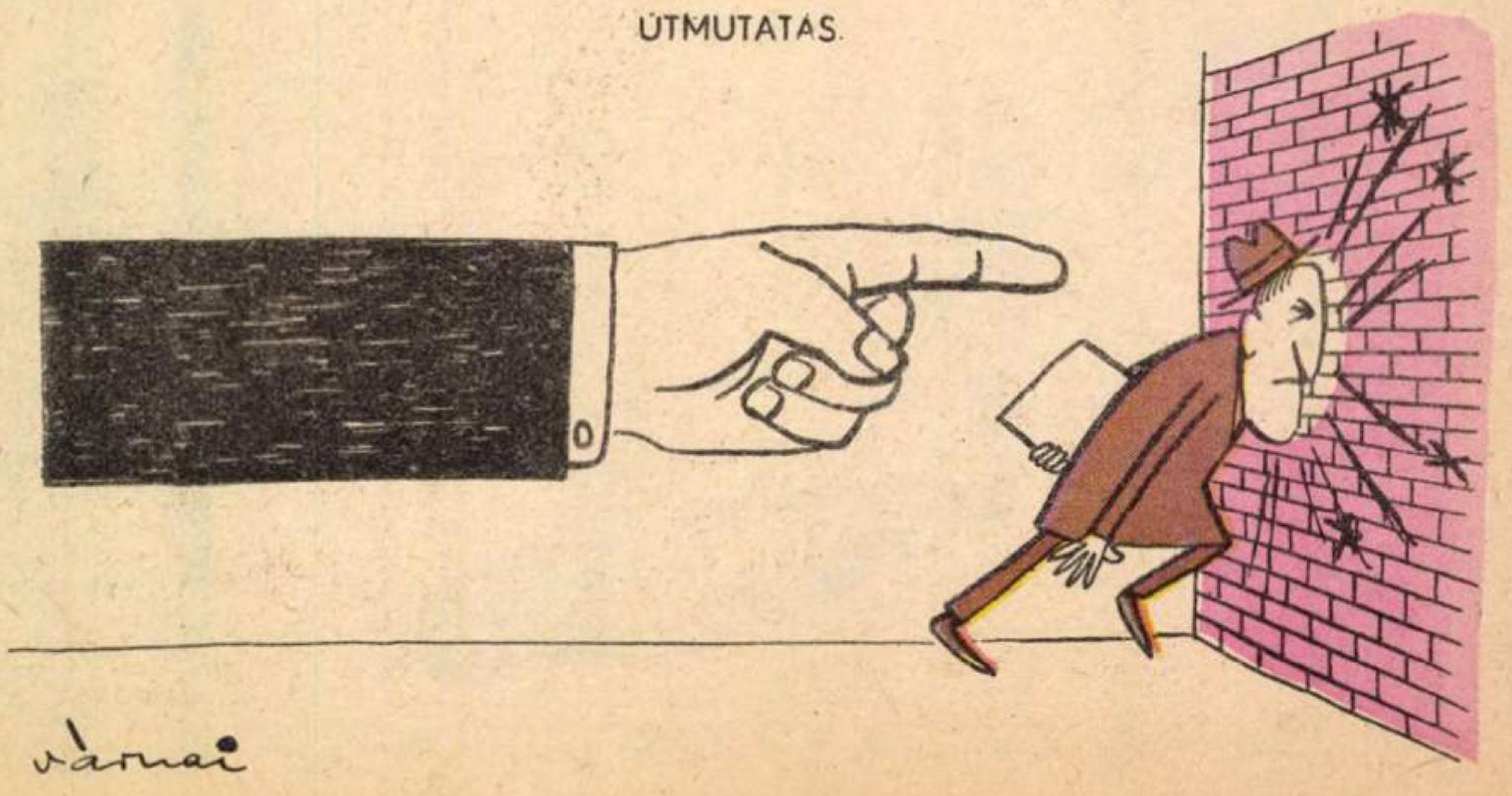
– Halló, könyvkiadó? Tessék mondani, mi az, hogy borjúvesés?...

SZOROS EMBERFOGÁS

Foci Feri: Remekül csinálja!

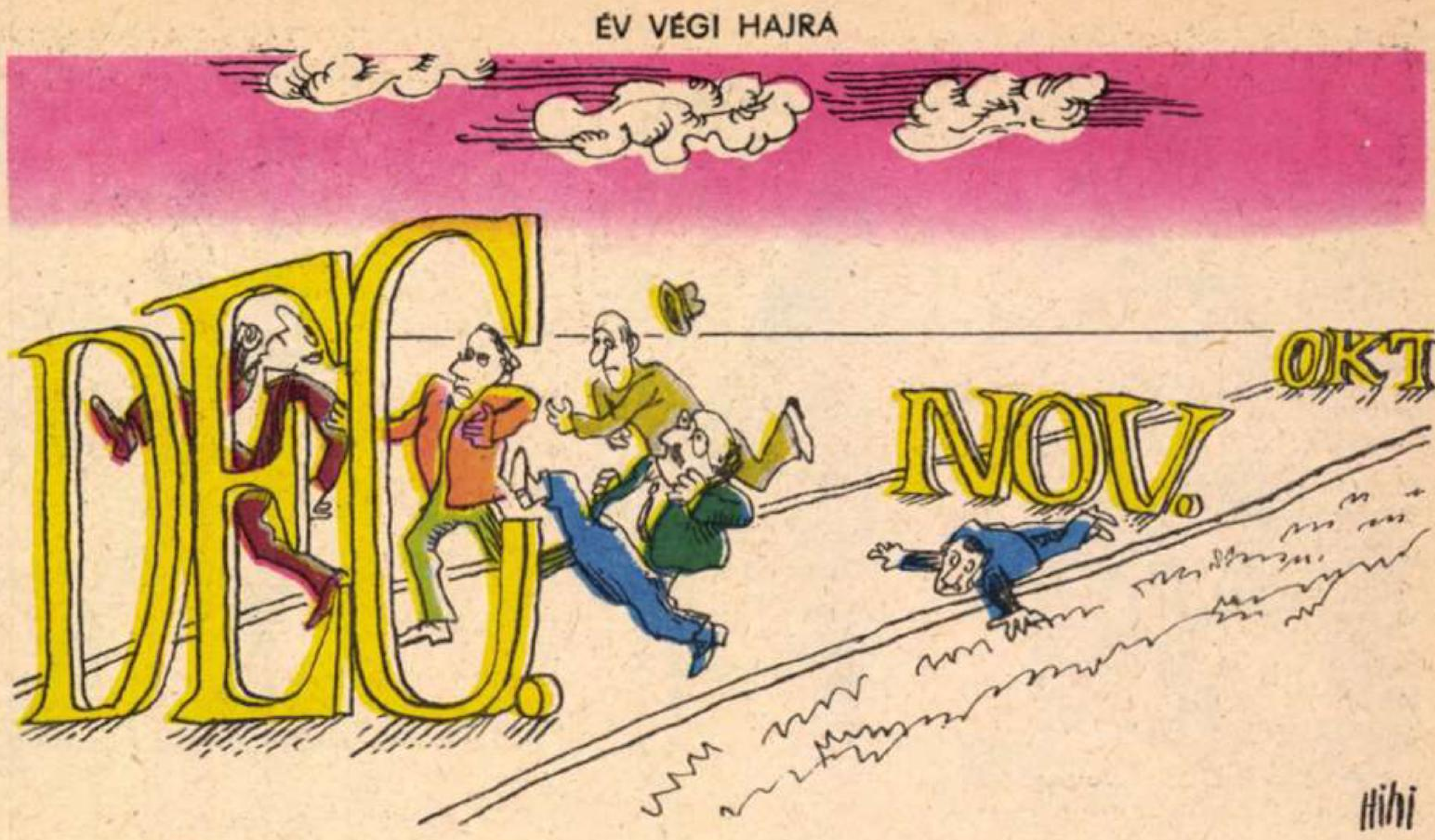
ÚTMUTATÁS

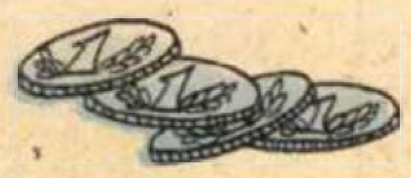
RAMENŐS PRÍMÁS

ÉV VÉGI HAJRÁ

SZERENCSEJÁTÉK

Megfelelő állami hozzájárulás, munkatársak, laboratórium és egyéb tudományos segédeszközök híján tömeglélektani kutatásaimat hosszú évek óta egyedül végzem a pesti utcákon.

Most, hogy ismét megjelentek a borítékos sport-sorsjegy árusok a Körúton és másutt, beható vizsgálatokat folytattam az őket körülvevő emberi csoportosulásokban. Szerény megfigyeléseimet, valamint az ezekre alapozott következtetést és javaslatot ezennel nyilvánosságra hozom.

Azt tapasztaltam, hogy jóllehet már diadalmasan túl vagyunk a mexikói olimpián, és többnyire alvás-restanciánkat is felszámoltuk, változatlanul nagy az érdeklődés a sorsjegyek iránt. Ez arra mutat, hogy nem egyszerűen a sportszeretet, hanem az effajta szerencsejátékokkal szembeni erős vonzalmunk játssza itt a főszerepet.

Elgondolkoztató továbbá, hogy ugyancsak az emberek, akik húsz-ötven filléres számolási tévedések miatt patáliát csapnak a közértben, a piacon, családi körben, a villamoson, ugyanők milyen könnyű kézzel vásárolják ezeket a négyforintos kis borítékokat, milyen könnyű szívvel fogadják az esetleges balsikert. Zokszó nélkül, sőt derűsen tépik miszlikbe, szórják a földre a „Nem nyert" cédulákat és már kotorásznak is a zsebükben, hogy újra szerencsét próbáljanak. És ha nyernek? Láttam egy rendkívül elegáns hölgyet, aki visongva tapsolt örömében, amikor az ötödik, vagy a hatodik bilétájával nyert nyolc forintot!

Összegezve: a magyar em-

ber szereti a nyílt, törvényes szerencsejátékot. Ha ezen veszít, nem sopánkodik, ha ezen nyer, madarat lehet fogatni vele.

Javaslat: ennek a felismerésnek alapján társadalmi életünk különféle területein alakítsuk át az eddigi nagyszámú titkos szerencsejátékot nyílt szerencsejátékká. És teremtsünk ily módon össznépi elégedettséget.

Mert nálunk rengeteg a szerencsejáték, csak szemérmesen titkoljuk.

Vegyük például a kereskedelmet. Mi van ma? Bemegy a vevő az üzletbe, vesz valami csomagolt árut, hazaviszi, kibontja és gyakran dühöng. Úgy érzi, becsapták! De ha holnaptól kezdve minden üzletben minden árun, minden dobozon nagy betűkkel rajta volna a felirat: „Szerencse-gyerekcipő", „Szerencse-női csizma", „Szerencse-rádió", „Szerencse - villanytűzhely", „Szerencse-televízió", „Szerencse-zokni", „Szerencse-szappan" és így tovább, és számla helyett megfelelő sorsjegyeket adna ki a pénztár, akkor mi lenne? Akkor a vevő tudná, hogy lutrit játszik, megvásárolná a szükséges sorsjegyeket, kihúzna egy borítékot, akarom mondani, levenne egy dobozt, egy csomagot a polcról és várakozásteli izgalommal rohanna vele haza. És otthon a plafonig ugrana boldogságában, ha a szerencsedobozban használható, jó minőségű inget, villanyborotvát, hajszárítót találna. Ha meg nem, akkor is legfeljebb csak legyintene, üsse kő, én vállaltam a rizikót, én húztam ki ezt a dobozt, legközelebb majd több szerencsém lesz.

Ez az én javaslatom.

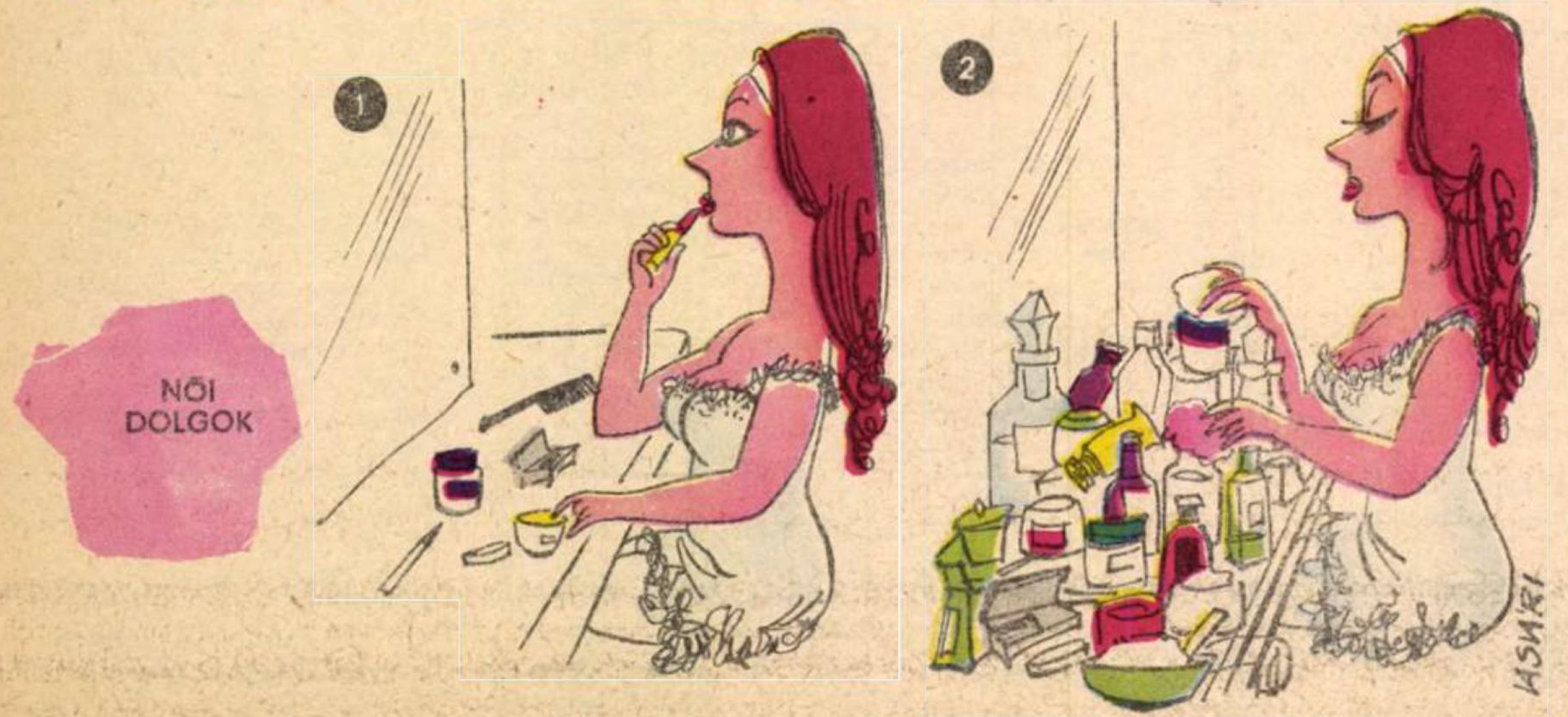
Lehet, hogy nem lesz szerencsém ezzel a humoreszkkel, annyi baj legyen, én húztam a témáját, a következő alkalommal talán jobban sikerül...

Kürti András

GYENGÉD LÉLEK

– Van fogalma arról, hogy nekem milyen lelkiismeret-furdalásaim lesznek?

Kikészítés

Lemosás

ÍGY MULAT EGY MAGYAR ÚRI

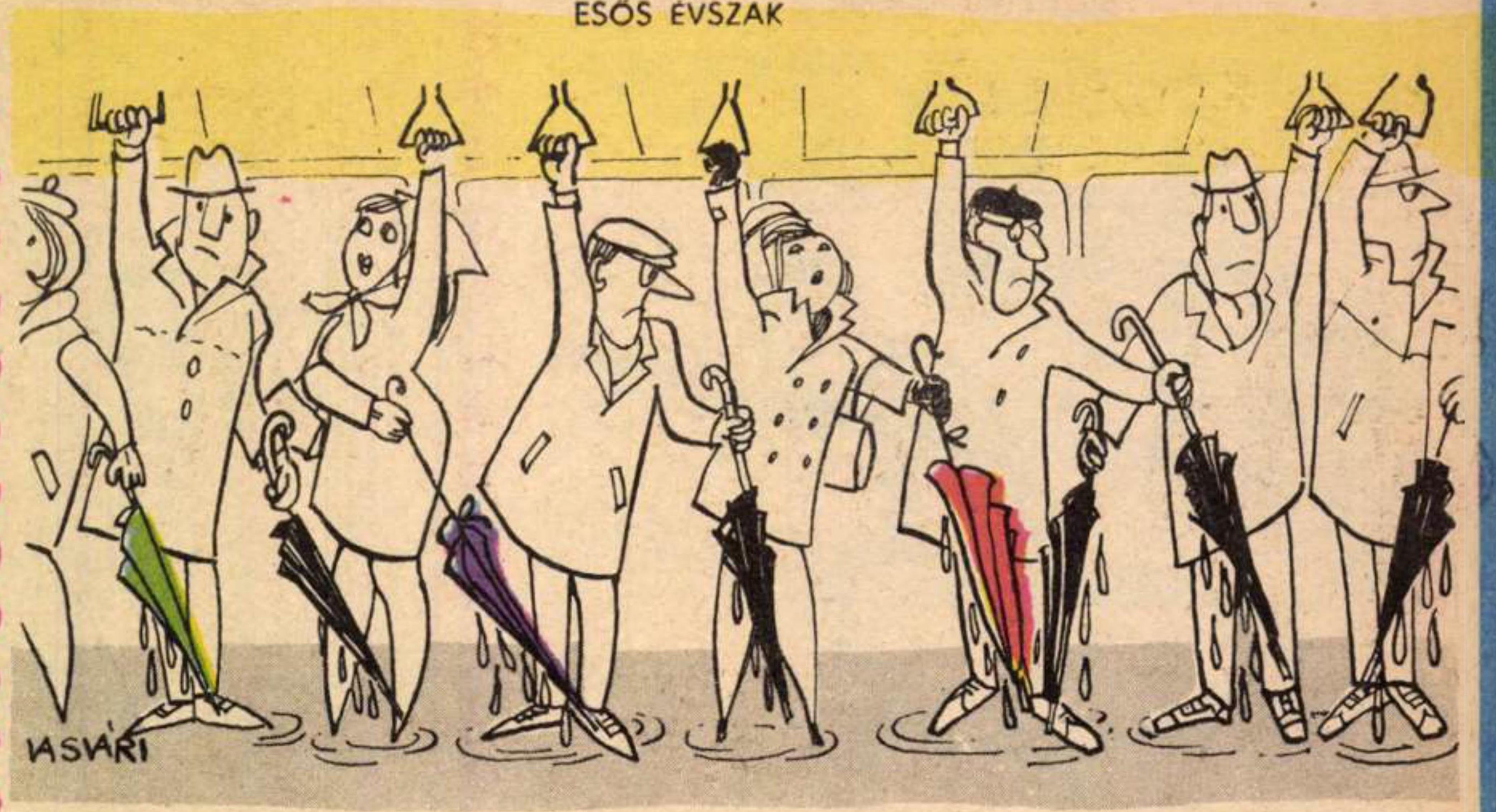

– Expressz-ajánlva tessék felvenni!

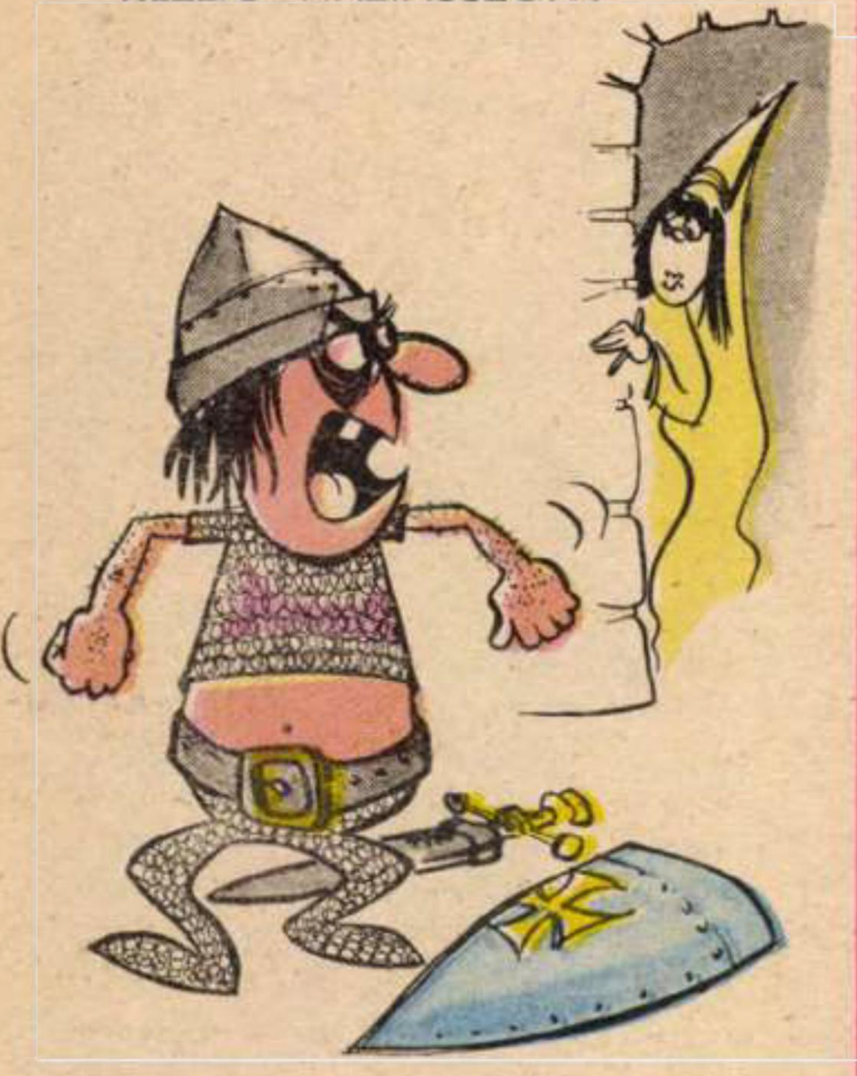
KALITKÁBAN

ESŐS ÉVSZAK

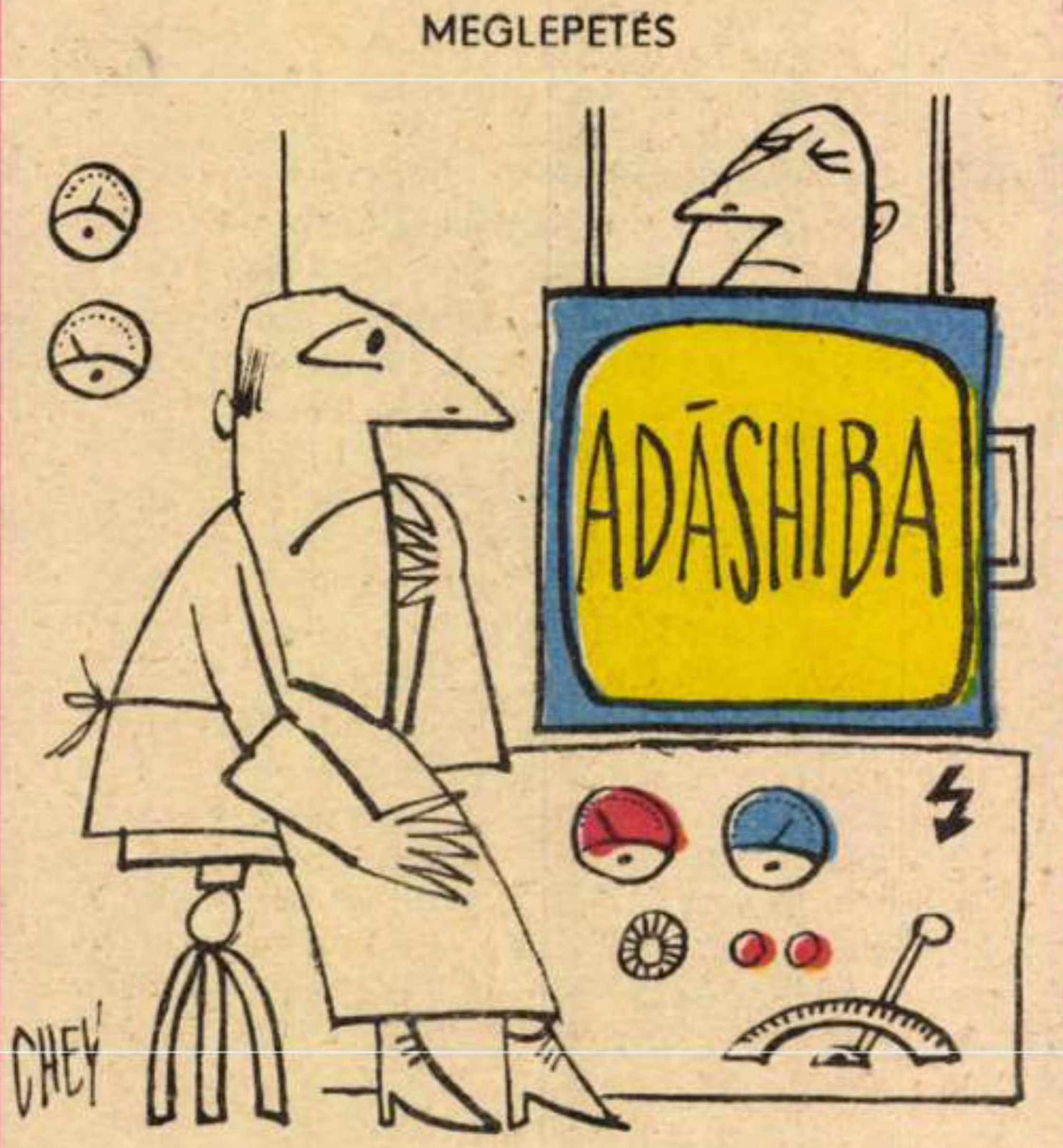

KEZDŐ HÁZIASSZONY

— Leonóra, már megint kimostad a páncélingemet!

MEGLEPETÉS

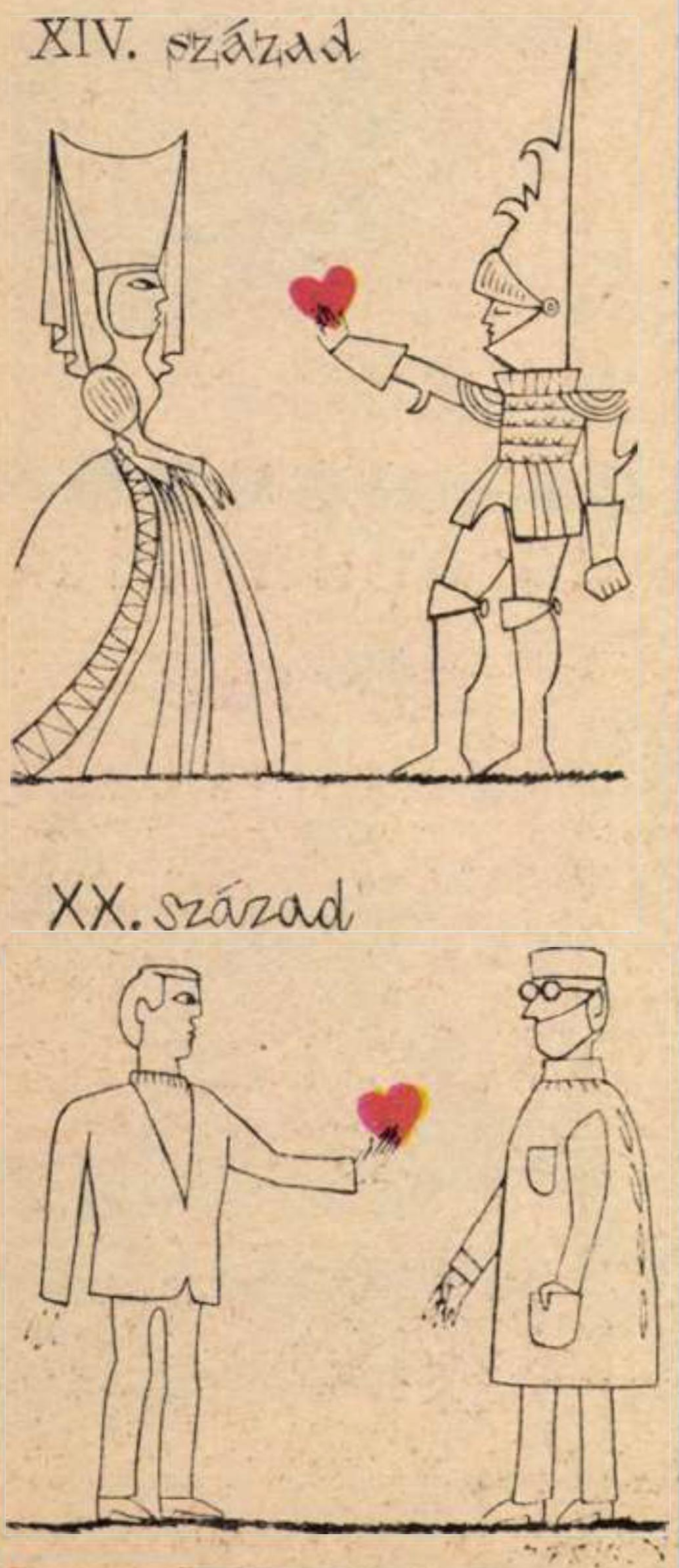

A FÉLTÉKENY FÉRJ

— Ismét jelenetet rendezel, Mór?

LOVAGOK

A KÖNNYŰ ÉLET TITKA

Jós Jenő, számos tulajdonsága révén, példaképpé nőtt előttem az évek során. Soha nem volt pénzzavarban: amennyit keresett, annyit költött, vagy valamivel kevesebbet. Soha nem ivott, a dohányzásról nem kínkeservek között mondott le, hanem egyszerűen megunta. Zavaros magánéletet nem élt, nem voltak botrányos családi jelenetei, soha nem nősült meg és el sem vált. Kiegyensúlyozott élete eleinte irigységet, később csodálatot ébresztett bennem, s bár elég későn és kevés reménnyel, de elhatároztam, hogy megpróbálok ellesni némely fogást Jós Jenő életművészetéből.

Az elhatározást különösen az a nap erősítette meg bennem, melynek délutánján összevesztem a családommal, s otthonomból futólépésben távozva, egyenesen szembefutottam egy kellemetlen hitelezőmmel, ki elől az utolsó pillanatban sikerült beugranom egy eszpresszóba, hol viszont a harmadik elvált feleségembe botlottam, aki csúnyán nekem támadt. Idegességemben azután megittam vagy hat konyakot és szédelegve távoztam. Ekkor tűnt fel az utcán Jós Jenő, éppen szembejött, elegáns új kalapban, egészségesen sétálva tartott hazafelé, egy kiló naranccsal a kezében.

— Most azonnal hazamegyek veled — mondtam a barátomnak —, megeszem két narancsodat, te pedig elmondod nekem a kiegyensúlyozottságod titkát. Mert nem vitás, hogy van ilyen titkod! S hogyha te nem is tudnál efféle titkodról, majd én kihúzom belőled!

— Azt hiszem, hogy sejtem azt a csodát, amit te titoknak nevezel — mondta később Jós Jenő, mikor már megettük a narancsokat és kényelmesen üldögéltünk szobájában. — Ez a titokzatos titok, ez az én különös tulajdonságom pedig azt hiszem, annyi mindössze, hogy *én a nehéz helyzetekben elalszom.*

Ostobán nézhettem rá, mert így folytatta:

— Mindjárt meg fogod érteni. Eleinte én sem ismertem fel ennek a döntő jelentőségét. Akkor kezdtem felfigyelni rá, midőn évekkel ezelőtt elaludtam egy nagyon jelentős értekezleten, melynek felszólalóit utóbb súlyosan megbélyegezték, viszont én, a megfogalmazott felszólalásommal a kezemben átaludtam a vitát. Akkor sejtettem meg először, hogy ez az eset nem a véletlen jószerencse műve volt, hanem istenáldotta adottságomé, mely számtalan veszélyből húzott már ki, hogy csak a legutóbbit meséljem még el neked.

Jós Jenő itt szünetet tartott, s belső zsebéből egy fényképet vett elő, a fényképről messziről felismertem Mariskát.

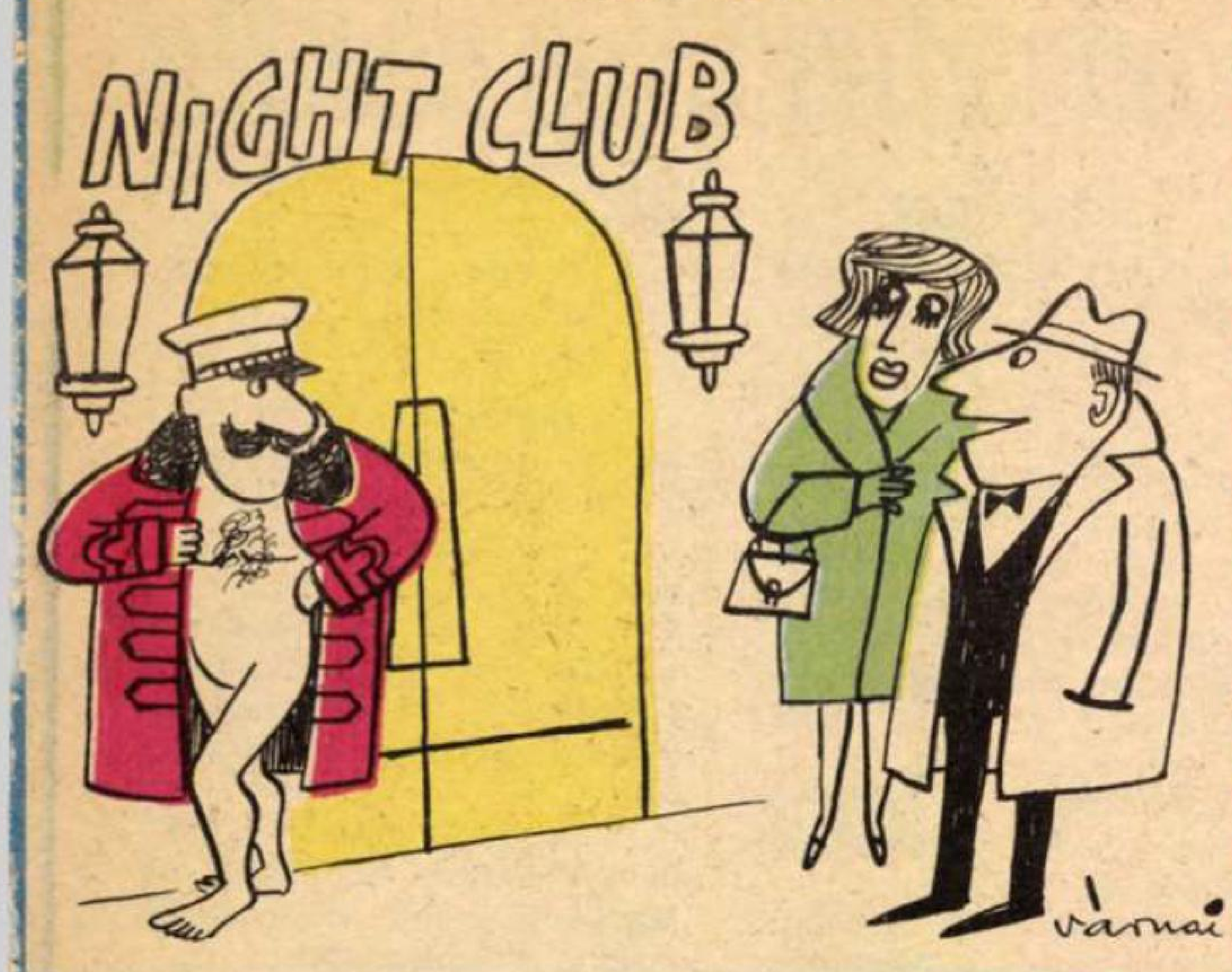
— Ez Mariska, — mondtam Jenőnek.

— Igen, — mondta — hiszen jól ismered őt, mióta csak velem látod, most már több, mint egy éve. Pár héttel ezelőtt — a szokásos békés vasárnapi program szerint —, éppen ebédelni indulunk Mariskával a közeli étterembe. Amikor kilépünk a ház kapuján, egyszer csak azt mondja: „Egy kis meglepetés vár most rád, Jenci — mondja Mariska vígan —, ma az én ebédvendégem vagy! Szálljál csak be ebbe a Skodába, itt ni!"

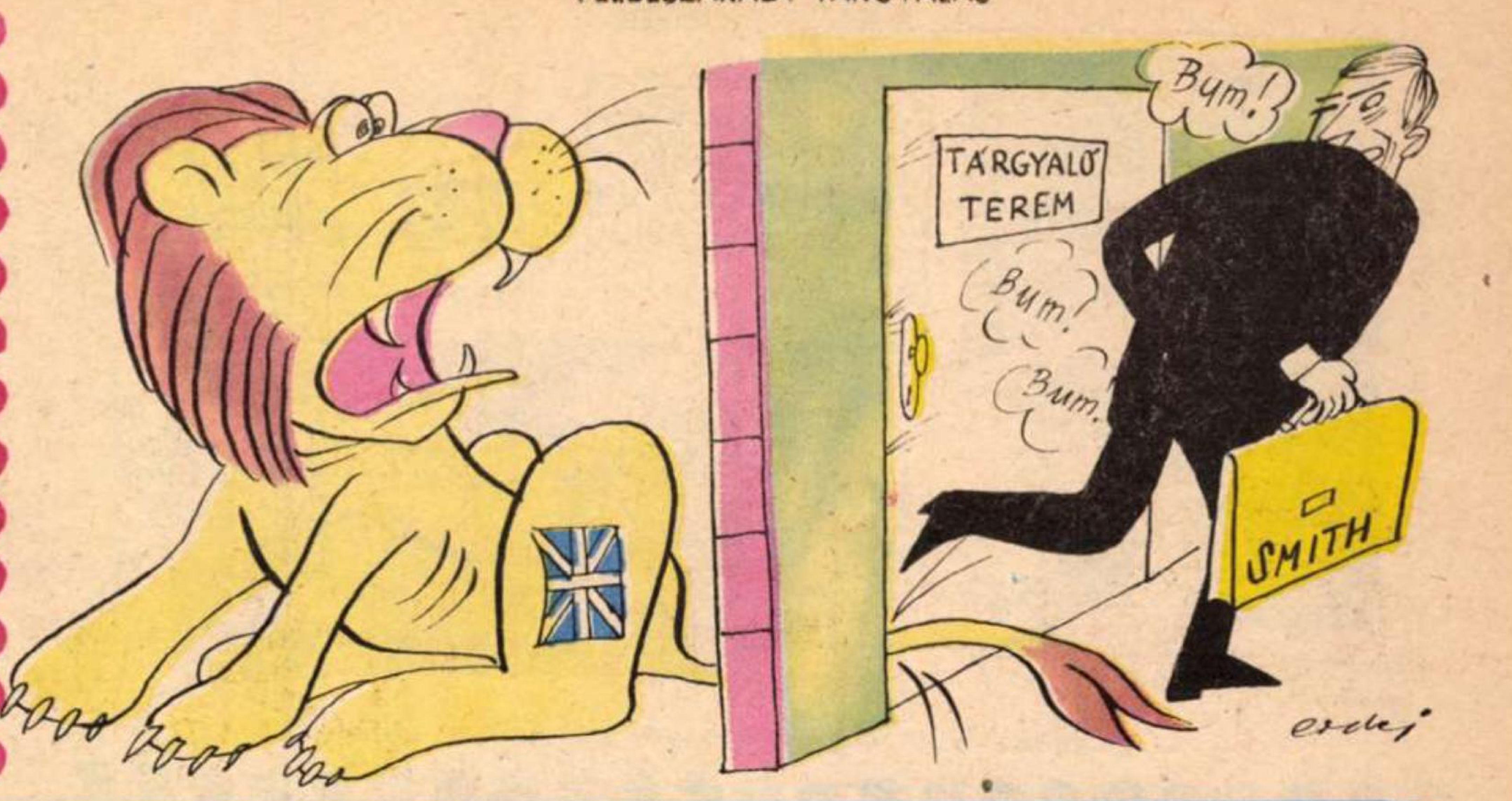
— Én pedig még fel sem tudom fogni, hogy mi történik, már bent is ülök egy autóban, amely itt várt ránk. Mariska bemutat a bátyjának és már repülünk is Gödöllőre, levizitelni a szülői háznál. Tisztára emberrablás volt, mint látod, s egy pillanatig sem vitatható céllal: a házasság lidérce repdesett körül.

— Gondolhatod — folytatta Jenő elbeszélését —, micsoda figyelmességgel fogadtak Mariskáék Gödöllőn, s micsoda ebéddel! Főtt hús és sült

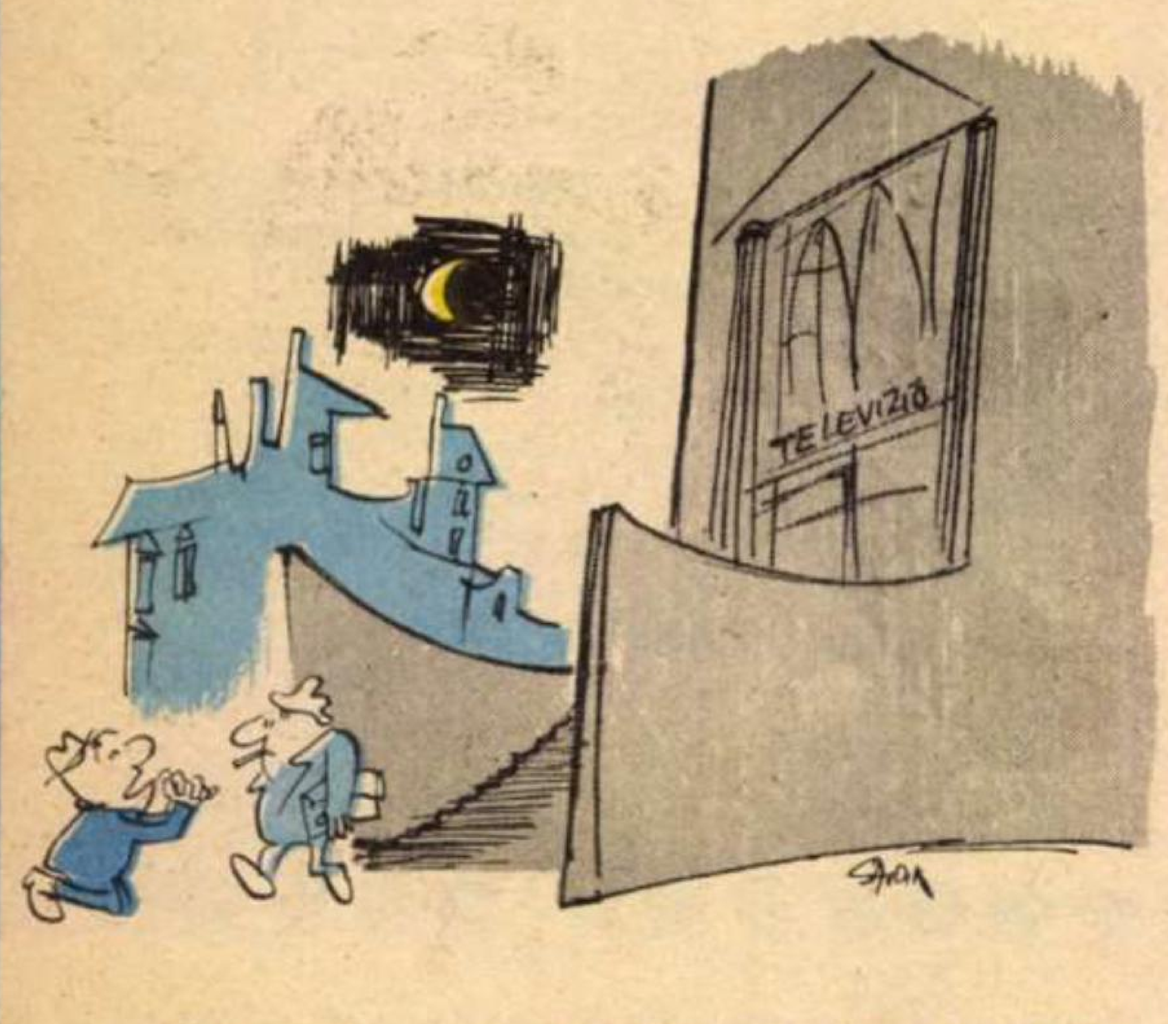
SZTRIPTIZ-BÁR

FELBESZAKADT TÁRGYALÁS

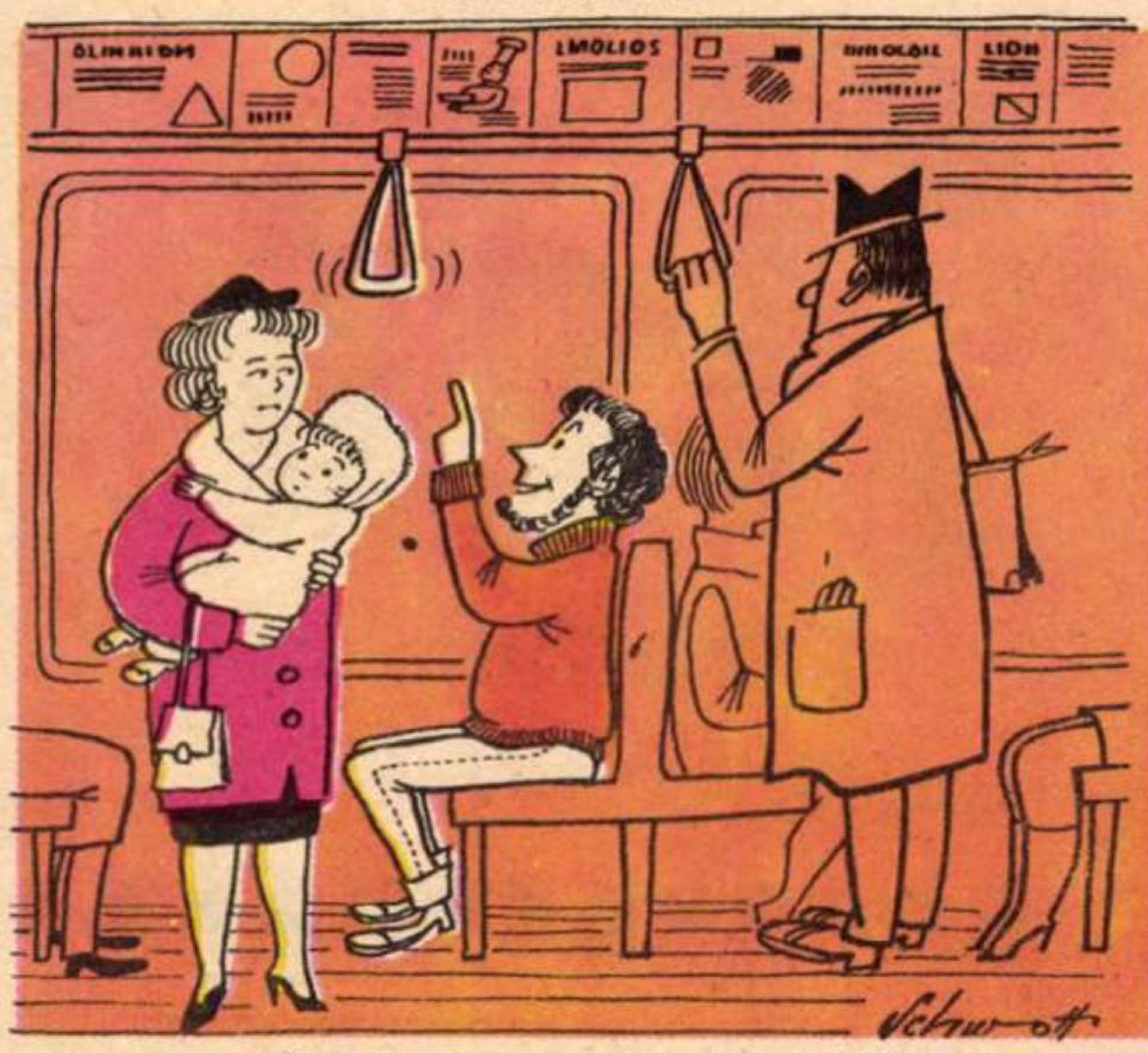

PECH

– Konyörgom, arulja el, hogy mi lesz a „Viharlovag" vége, külföldre kell utaznom . . .

UDVARIASSÁG

– Ott meg van egy ures fogantyú!

hús, és az a levesben főtt csontvelő és maga az a leves! Bevallom, ettem is, mint aki megőrült, ellenállhatatlanul, ám ahogyan fogytak a fogások és közeledett a családi beszélgetés ideje, a *nehéz helyzet*, úgy növekedett felettem az álmosság; mire a kávéra került a sor, én már minden sejtemben alélt voltam. Fejem minduntalan a mellemre csuklott s ezt látva az én drága, az én meggondolatlan anyósjelöltem azt kérdezte, nem volna-e kedvem ledőlni csak egy pár percre, csak éppen annyi időre, míg ő Mariskával elmosogat. Csak a szememmel köszöntem meg hálásan a figyelmességét, mert már a nyelvem nem forgott . . .

. . . Este kilenckor ébresztettek fel, szelíd erőszakkal, s meglehetősen kedvetlenül, mert a bátyónak vissza kellett indulnia Pestre, s így beszélgetés nélkül telt el a délután, vagyis átaludtam a leánykérésemet!

— Óriási! — kiáltottam őszinte elismeréssel Jós Jenő elbeszélésére. — Íme, a titok, mely a te csodálatos természetedből fakad! Sajnos utánozhatatlan, de én mégis élni fogok vele, ha nem én, akkor majd te, személyesen! Te, a te sebezhetetlen adottságoddal fogod rendbehozni az én zűrzavaros dolgaimat, a pajzsom leszel! Először is a családi harcmezőre küldelek! Kérlek, menj most fel hozzánk, nem mondhatsz nemet! — kiáltottam rá — felmégy, okosan előkészítve a kibontakozás útját, én pedig egy óra múlva érkezem te utánad!

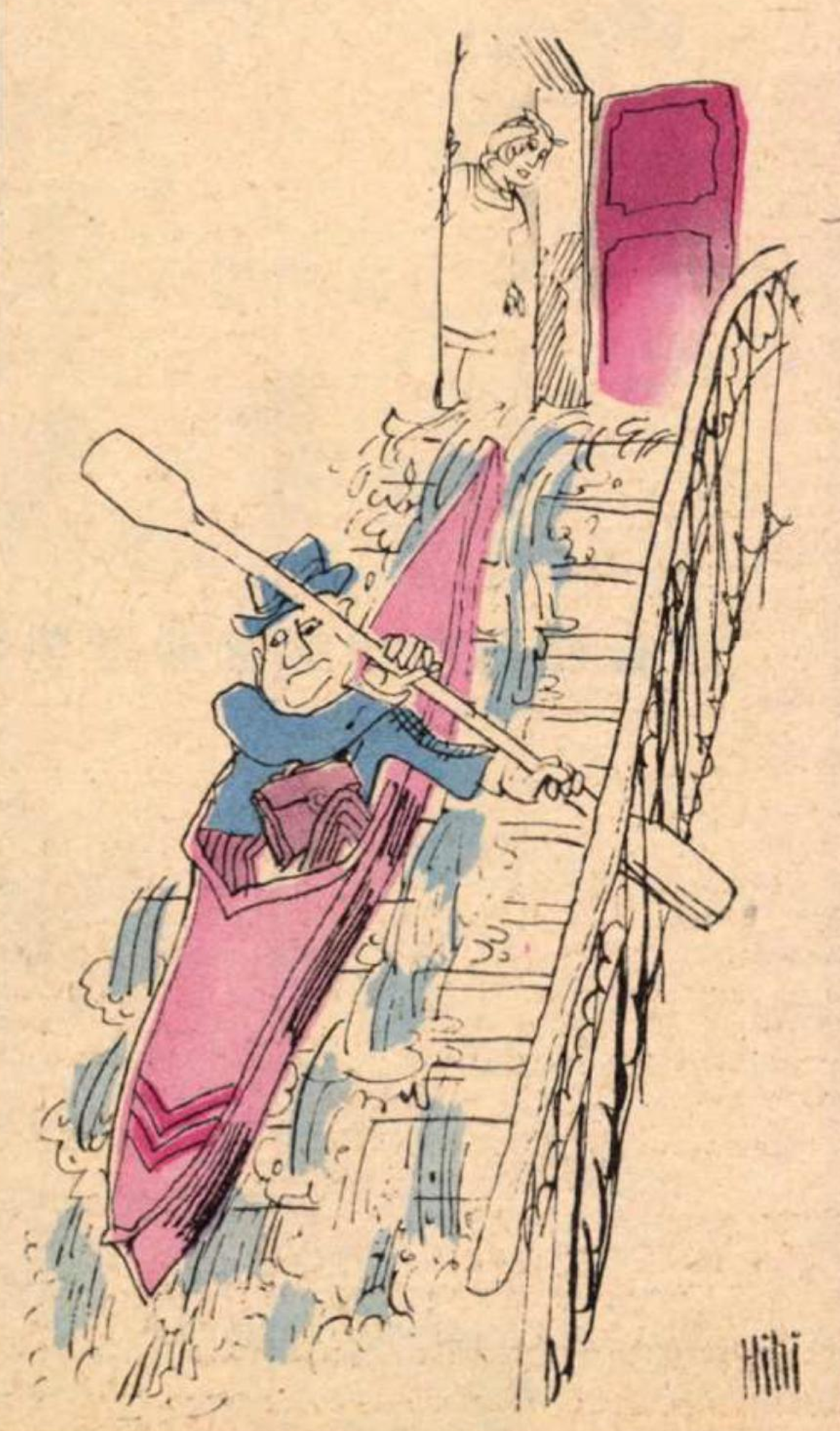
Amikor egy óra múlva beléptem otthonomba, mindjárt láttam, hogy az én barátom nem sokat intézhetett: családom úgy fogadott, mint a régi gonosztevőt, feleségem pedig azt mondta:

— Csak azért nem ölünk meg, mert tekintettel vagyunk a te derék barátodra, aki az előbb jött fel, hogy meglátogasson, s szegényt közben elnyomta a fáradtság.

A kereveten pedig ott aludt édesen Jós Jenő. A nyomorult, aki az én nehéz helyzetemet is alvásra fordította!

Somogyi Pál

CSÖREPEDÉS

MIT LEHET INGYEN?

A színhely: Koppenhága. Idő: egy nappal hazautazás előtt, azaz a Nagy Spórolások Napján. Szituáció: itt már csak valami csoda segíthet, különben nem lesz meg a villany-inhalátor (Hogy minek egy ilyen inhalátor — az más lapra tartozik. Ez azonban nem más lap, ez a Ludas.)

Itt a megoldás! Térképem hátlapján, ügyes összeállítás: *„Mit lehet ingyen csinálni Koppenhágában?"*

Meg lehet nézni a Nemzeti Múzeumot, a Carlsberg sörgyár által patronált Glyptothek római, görög és egyiptomi gyűjteményét, a Pálmaházat, Valby rózsakertjének 12 000 rózsáját, bumlizni lehet a Bakken nevű „angolpark"-ban, ingyen láthatom a zoológiai múzeum dinoszauruszát, ingyen hallgathatok szabadegyetemi előadást, részt vehetek istentiszteleten, árverésen, bírósági tárgyaláson — mindegyik szép, de azért nem az igazi. De mégis megvan! *„Az Ekkodanmark bemutatóján ingyenes kóstoló a dán konyha ételeiből."* Ez kell nekem!

Irány az *Ekkodanmark* — amiről fogalmam sincs, hogy micsoda. Félórás villamos- és autóbuszút után, alighogy beérek egy telisteli terembe, az elsötétül, és kezdetét veszi a filmvetítés — *a dán szalonna világkörüli diadalútjáról.*

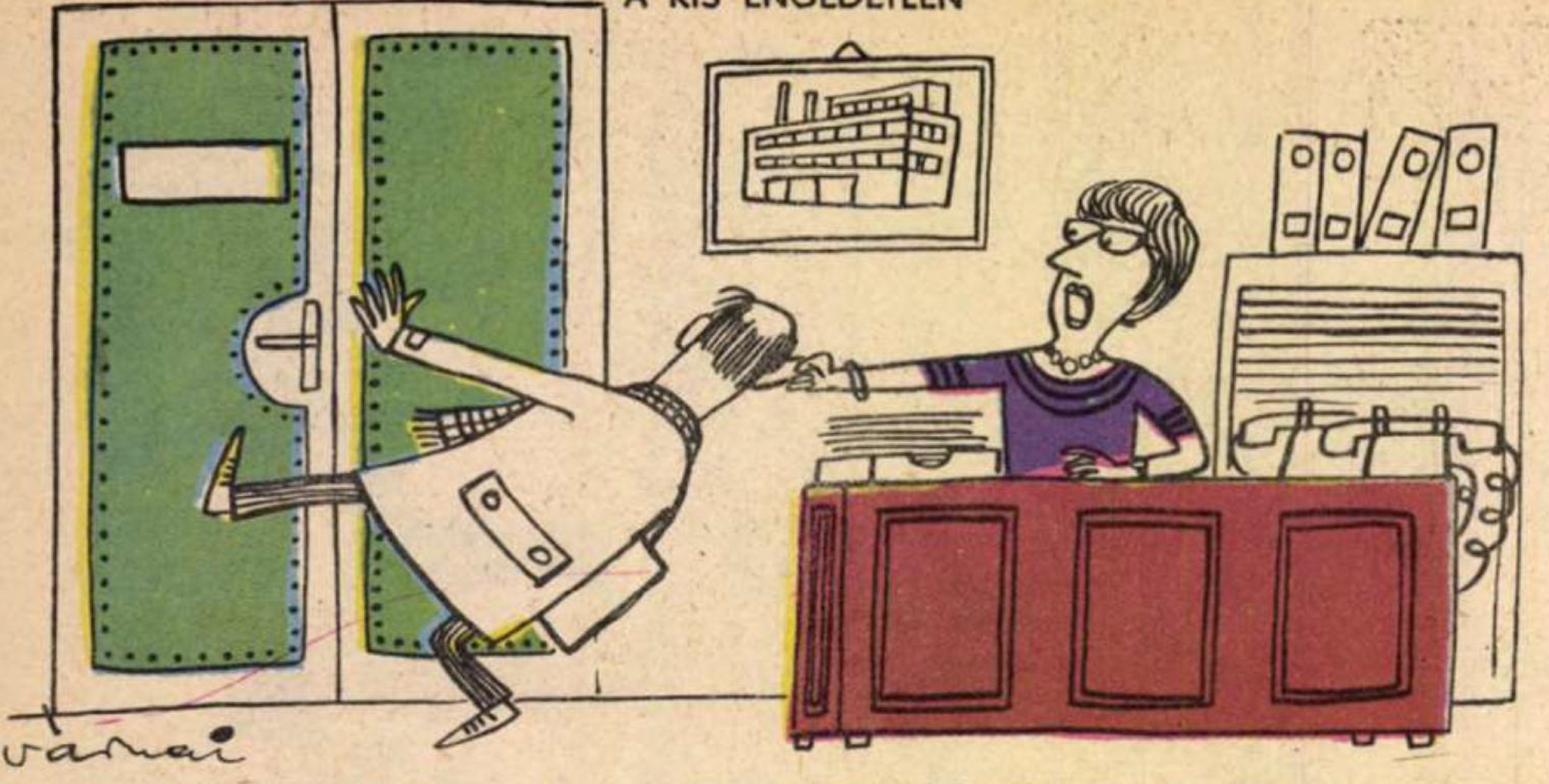
A színes film érzékletesen mutatja a húsos szalonna különböző elkészítési módjait, a köritések variánsait — gyomrom szinte csikorog az ennivágyástól. Aztán kivilágosodik, és fehérköpenyes, bóbitás hölgyek forgatható demonstráló-tükrök segítségével bemutatják egy szalonnával tűzdelt sült készítését, valamint a tálalás magasiskoláját. Már szédelgek.

Amikor vége van, a rangidős bóbitás apró papírtálcákat vesz elő, és azt mutatja be, hogy milyen apró adagokra tudja metélni az egybensültet, majd ezeket a falatkákat — úgy, ahogy a térképen levő cikk ígérte — szétosztja a türelmes nézők között. Közöttem is.

Ahogy kitámolygok, szemben találom magam az *Ekkodanmark* nevű élelmezési propagandaközpont egyéb részeivel, mintaboltjával, bemutatótermével, kiállításával és éttermével. A kitóduló tömeg minden egyede beveti magát valamelyikbe, én például az étterembe, hogy az ingyenebédtől kapott utolsó erőmmel elrebegjem az elém siető pincérnek — kerül, amibe kerül: — *kérek egy bécsi szeletet . . .*

Lévai Béla

A KIS ENGEDETLEN

– Mondtam, kérem, hogy az igazgató kartárs nem ér rá!

fantasztasztikus novella

VONATON

A vonat kattogva rohant a síneken. A fapados kupéban ülő, harminc év körüli, jó megjelenésű férfi felnézett az újságjából, nagyot nyújtózott, aztán odafordult a szomszédjához:

— Egy kicsit türelmetlen vagyok. A menyasszonyomhoz utazom. Már számolom a perceket. Tessék mondani, hánykor érünk Miskolcra?

Szomszédja, a ballonkabátos férfi, csodálkozva nézett rá:

— Uram, ezzel a vonattal soha nem ér Miskolcra. Mert ez a nagykanizsai gyors.

A fiatalembernek a szeme sem rebbent. Tempósan, ráérős mozdulattal cigarettát kotort elő a zsebéből és nagy gyönyörűséggel eregette a kék füstkarikákat:

— Nagykanizsa? Az sem rossz. Akkor felkeresem Magdát. Már két éve, hogy nem látott. Csodálatosan szép teremtés. Imádom!

Az ablak mellett ülő molett asszonyság nagyot harapott lekváros kenyeréből:

— Már ne haragudjanak, ha közbeszólok, dehát ez a vonat nem a nagykanizsai gyors. Ez a szegedi expressz. Hat óra tizennégykor érkezünk meg.

A ballonkabátos rémülten pattant fel:

— Ez biztos?

— Biztos. Indulás előtt kétszer is megkérdeztem a pályaudvari cukorkaárust.

A ballonkabátos sebtében összekapkodta a holmiját, és a legközelebbi megállóban pánikszerűen leszállt. A fiatalembernek viszont arcizma sem rándult:

— Szeged? Az sem rossz! Meglátogatom Mariskát. A legtökéletesebb nő, akivel valaha találkoztam.

A vonat most hirtelen lassított. A kalauz benyitott a fülkébe:

— Szíves türelmüket kérem. Pályajavítás miatt, sajnos, késésünk lesz. Csak huszonegy óra után érkezünk Debrecenbe.

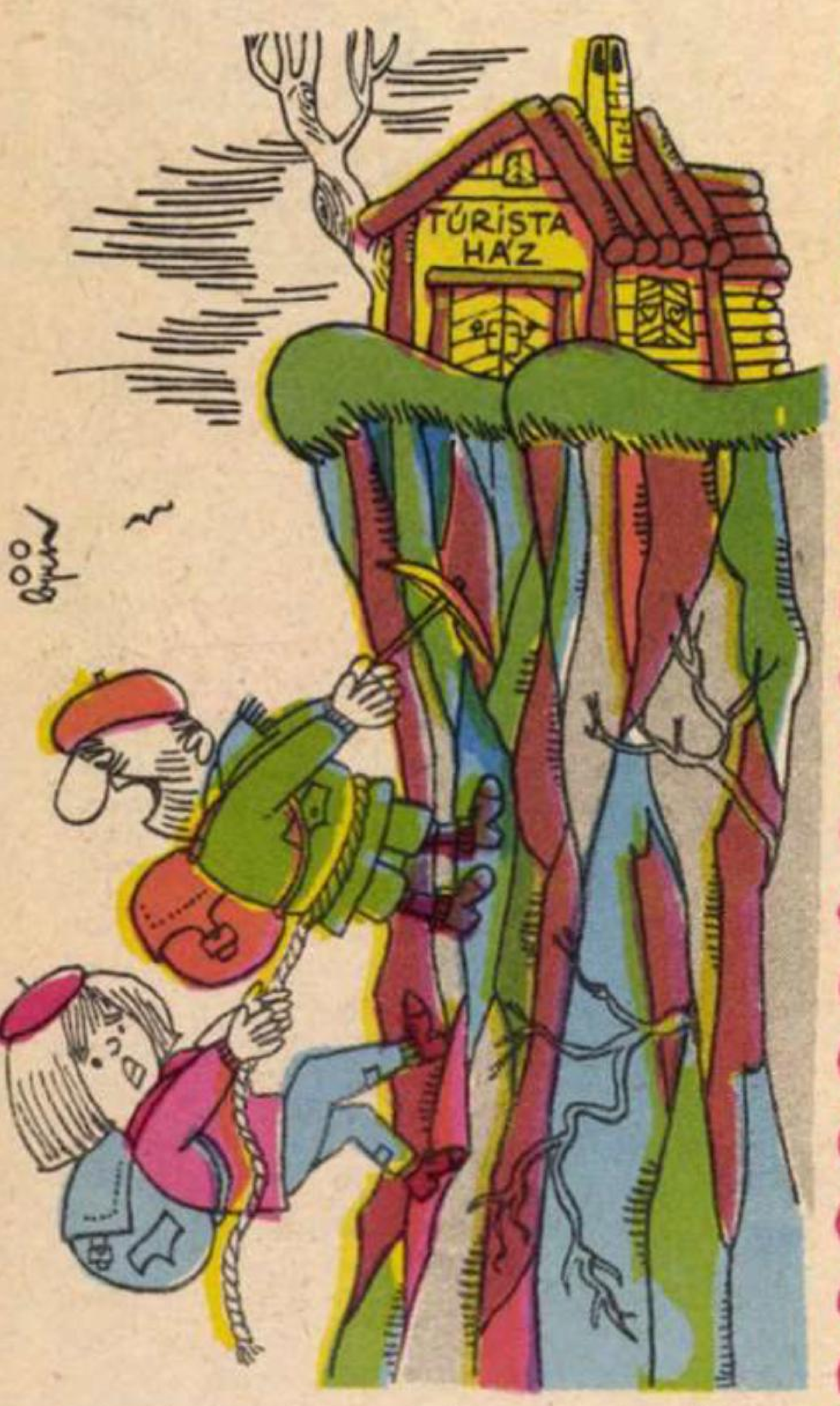
— Debrecenbe megyünk? — érdeklődött izgatottan a fiatalember.

— Oda — bólintott udvariasan a jegykezelő.

— Debrecen? Az nem jó. Ott lakik a feleségem a két gyerekkel. Debrecenbe nem megyek! — kiáltotta kétségbeesetten. Aztán egy elszánt mozdulattal kiugrott a vonatablakon...

Galambos Szilveszter

SZABÁLY, AZ SZABÁLY

– Elhoztad, szívem, a házasságlevelünket?

TANACS

– Mi lenne, ha előbb tanulnál és aztán dekorálnál?

SLÁGER-KUPA KÜZDELMEK A TELEVÍZIÓBAN

Apróságok

Sokat bosszankodom mostanában amiatt, hogy a folyóiratok késve jelennek meg. Novemberben például a Filmvilág öt, a Kortárs és az Új Írás kb. tíz napos késéssel jutott el az előfizetőkhöz.

Elhatároztam, hogy ezután a postás bácsira fogok előfizetni, mert ő, mint mindig, novemberben is pontosan megjelent — a januártól esedékes előfizetési díjakért...

Azt kérdi a barátom:

— Mi az: sárga, és címerezik?

— Kukorica! — vágom rá.

— Tévedsz: a pesti villamos. És tudod, miért rakják rá minden autóbuszra és villamosra a Budapesti Közlekedési Vállalat emblémáját?

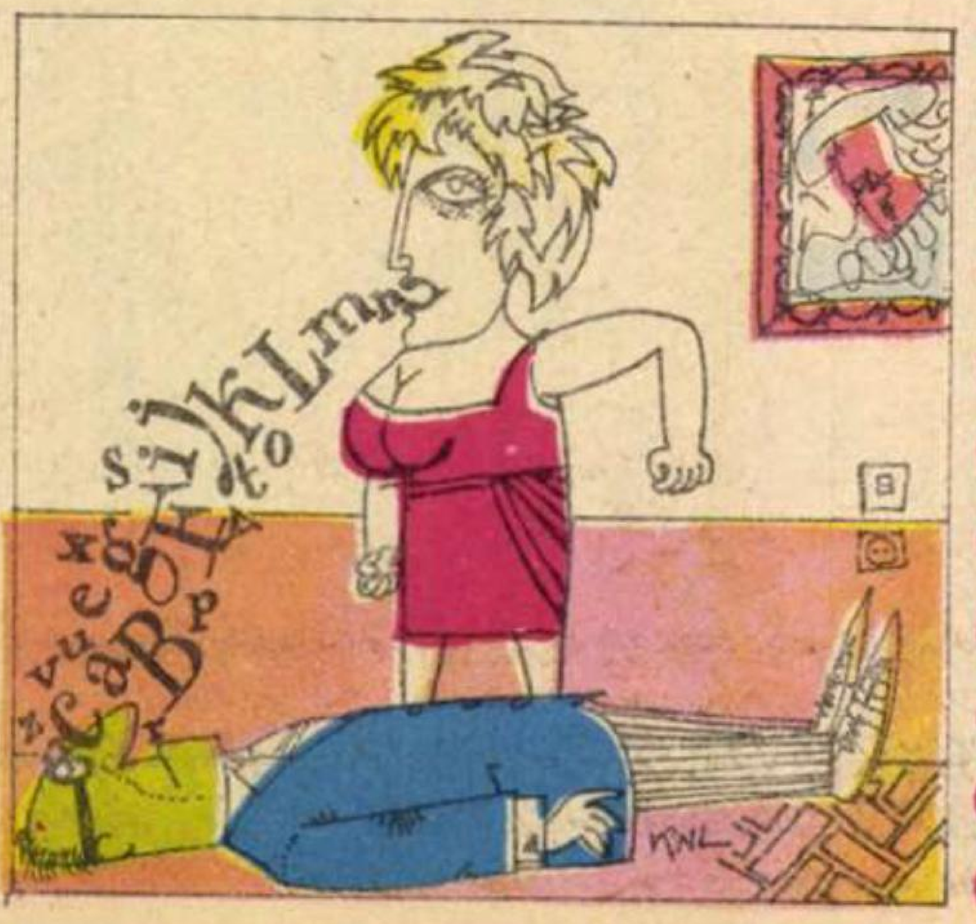
— Nem én.

— Hogy a közönség meg tudja különböztetni őket a konkurrens cégek autóbuszaitól és villamosaitól!

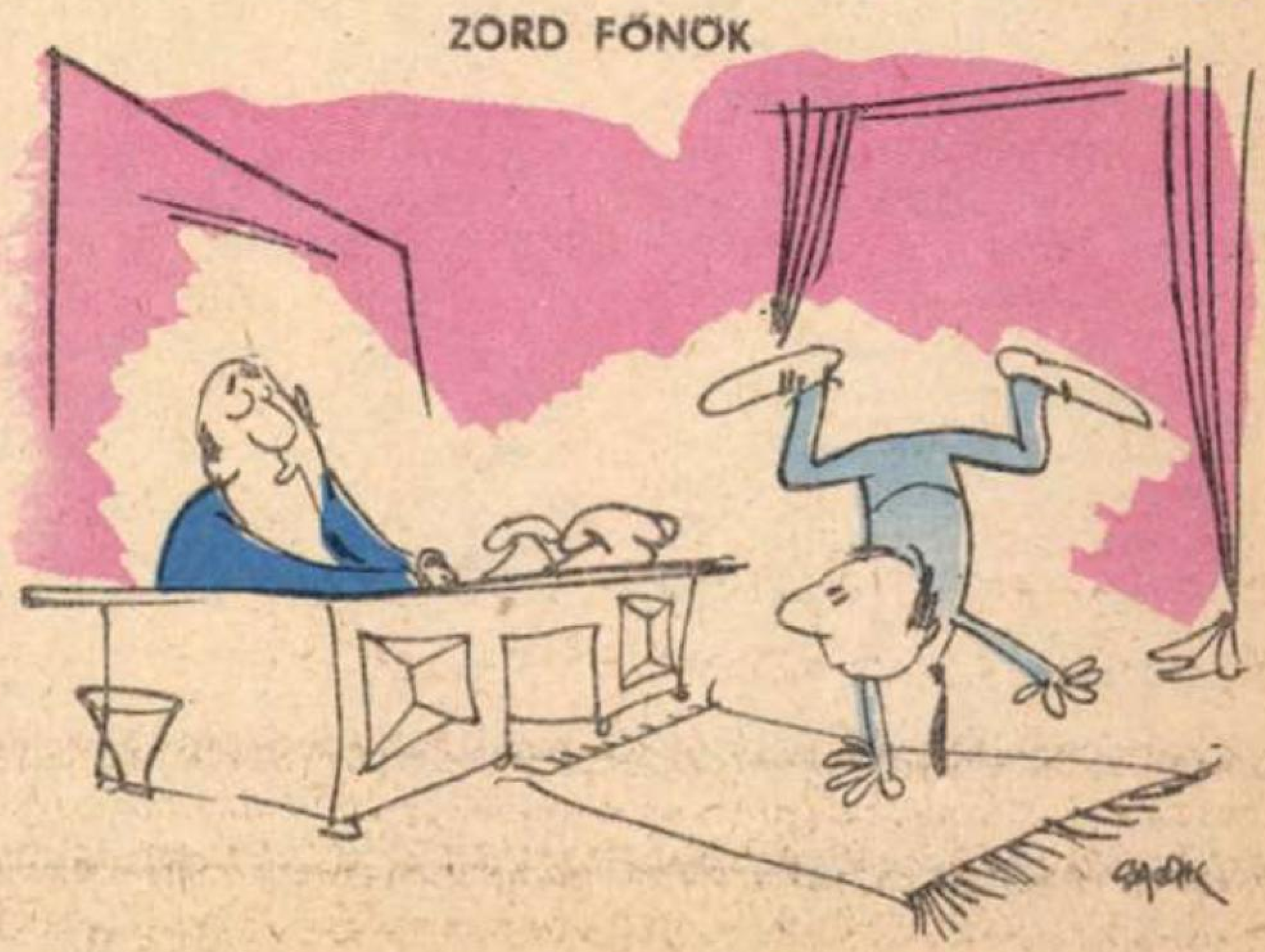
Ennél ésszerűbb magyarázatot én sem találok a dologra.

R. B.

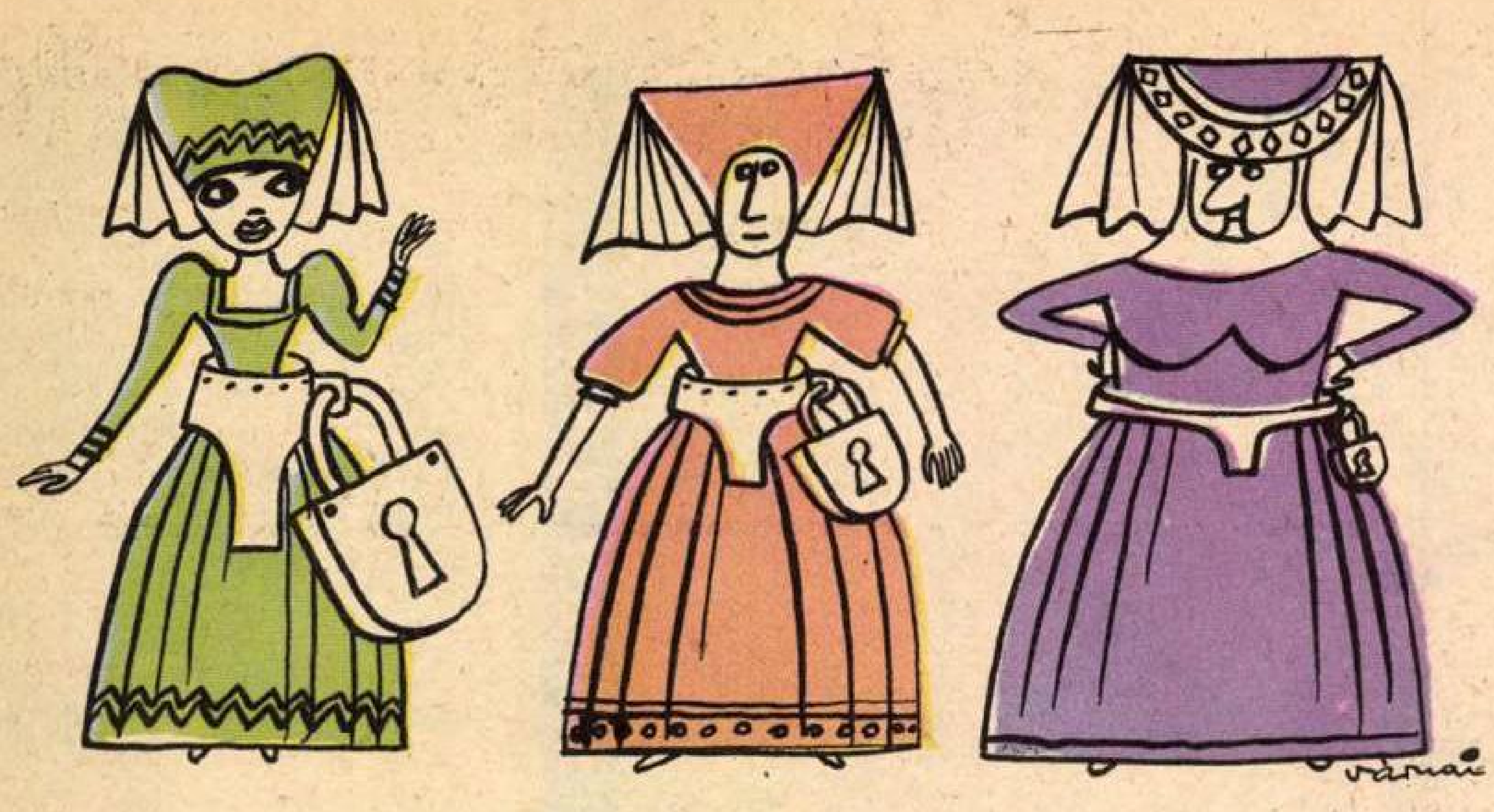
KIÜTÉSES GYŐZELEM

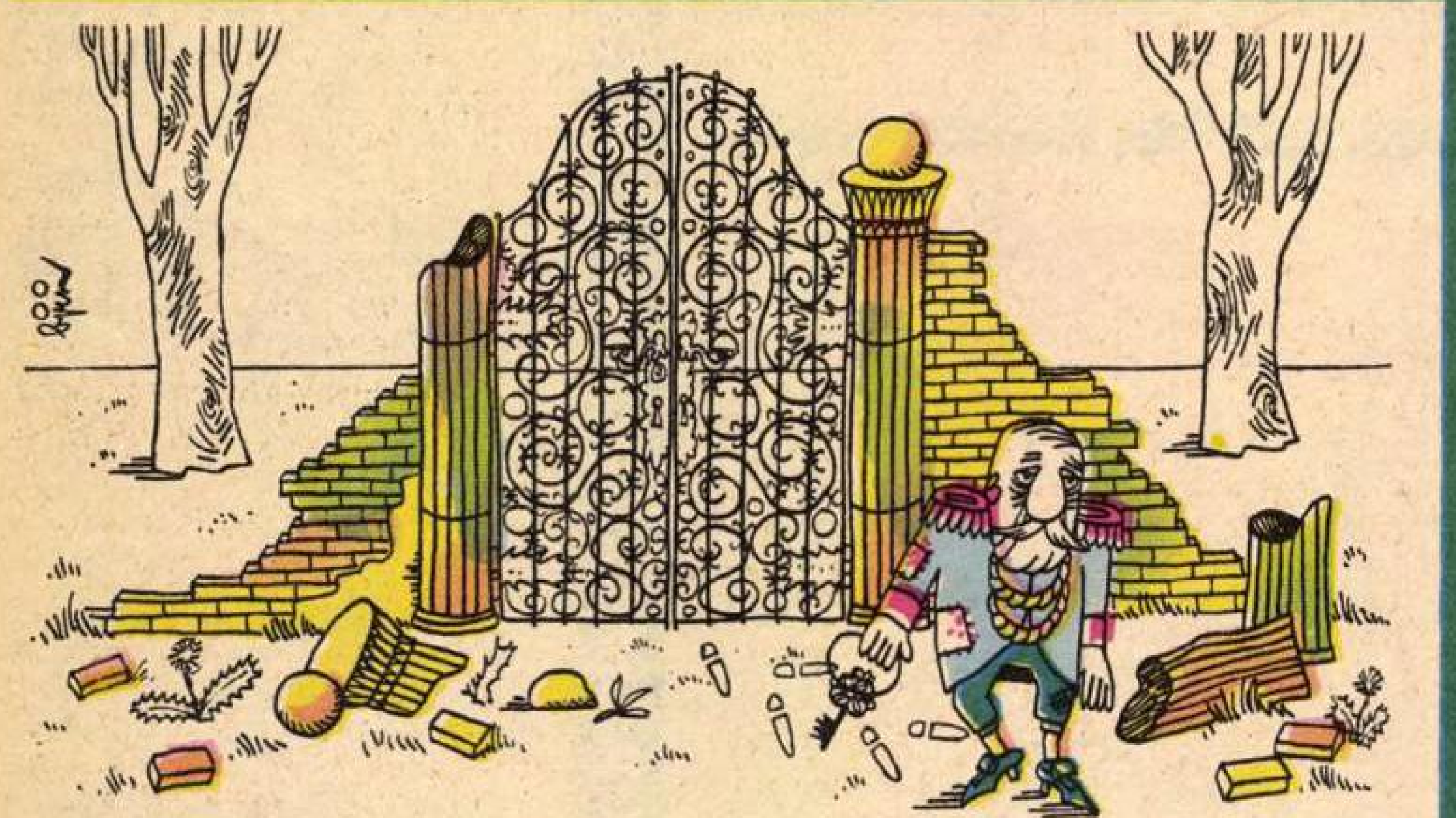
ZORD FŐNÖK

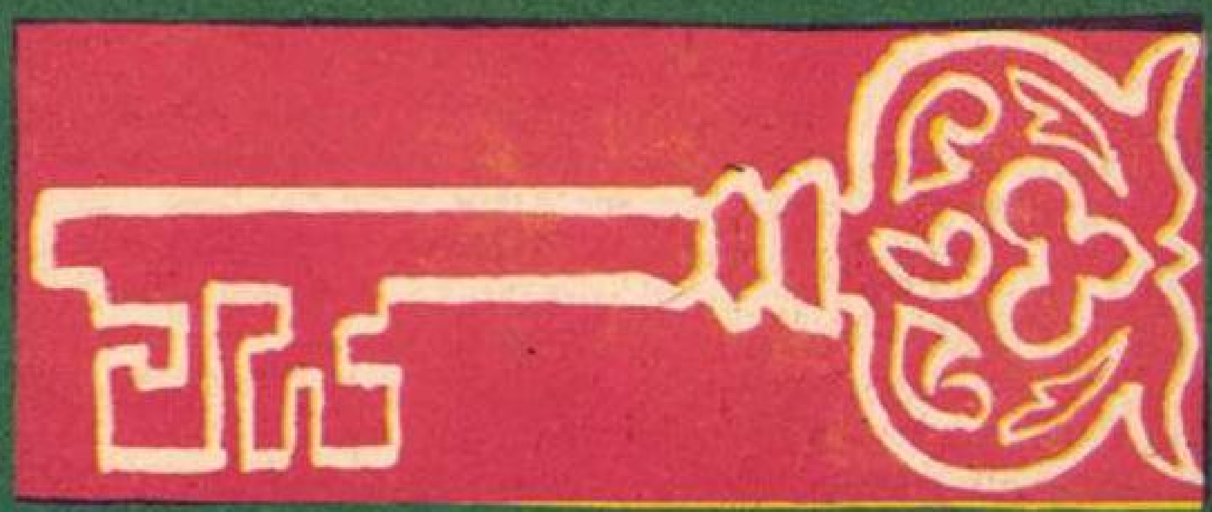
– Sajnos, ezután sem adhatok prémiumot önnek!

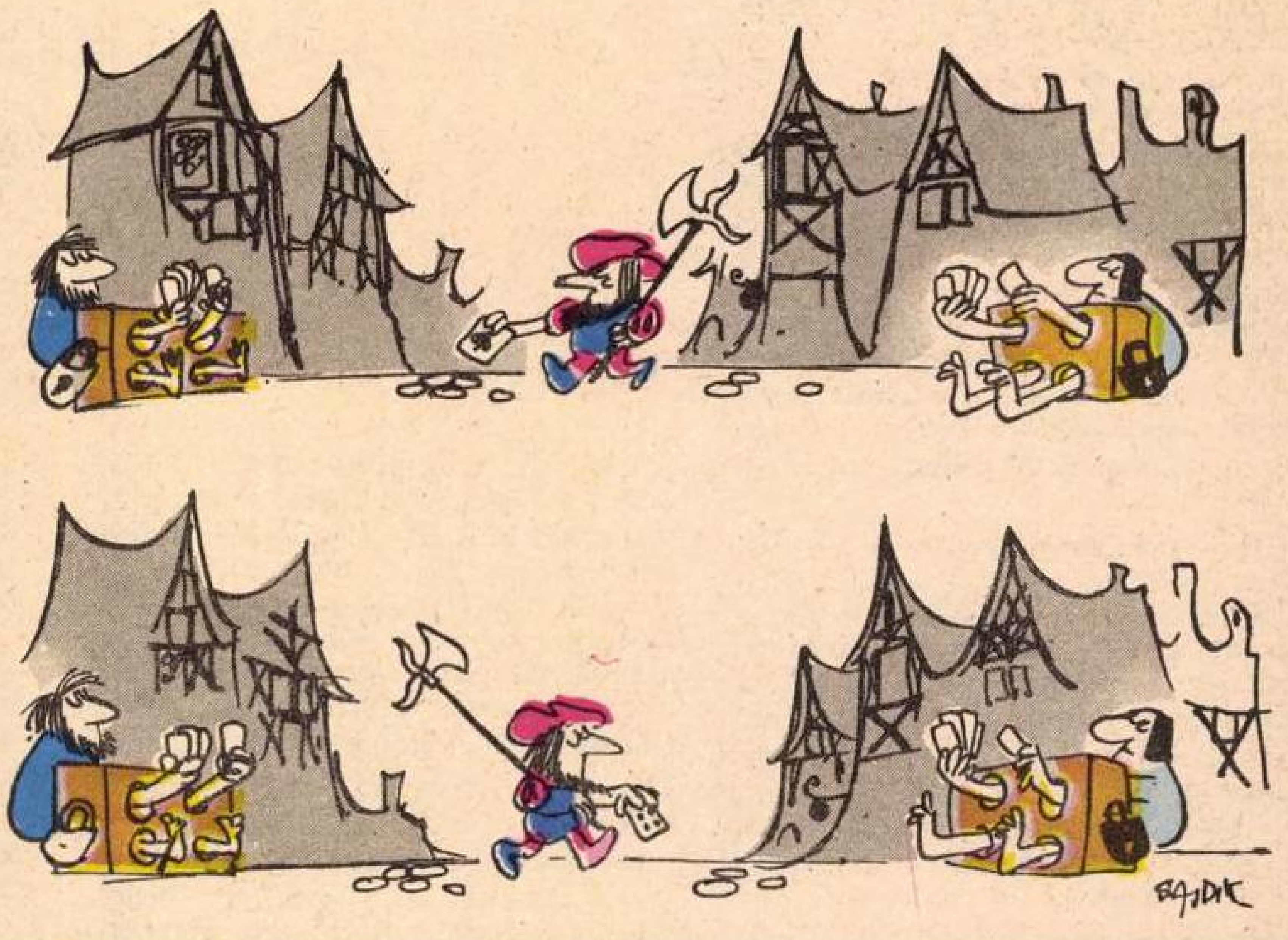

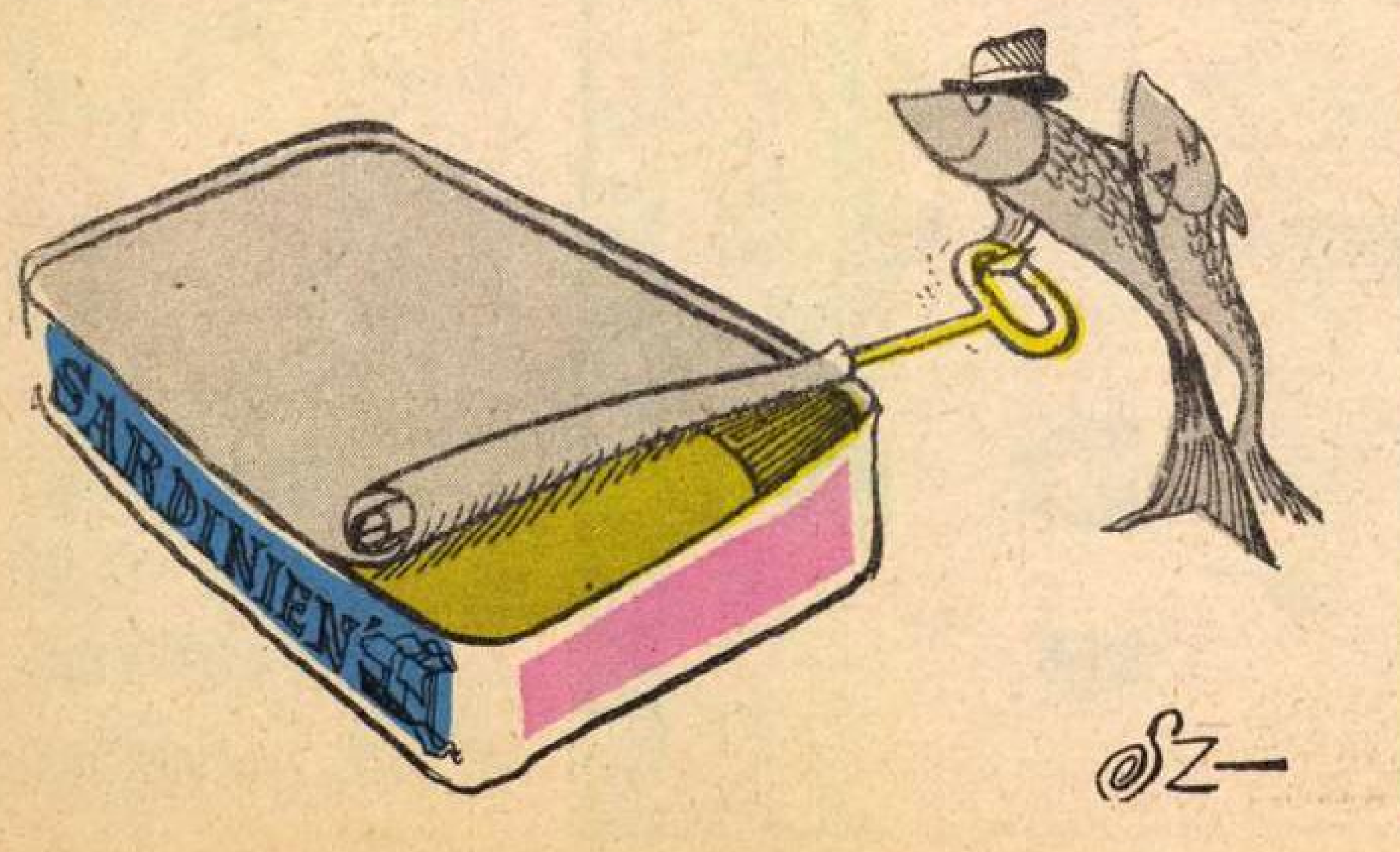

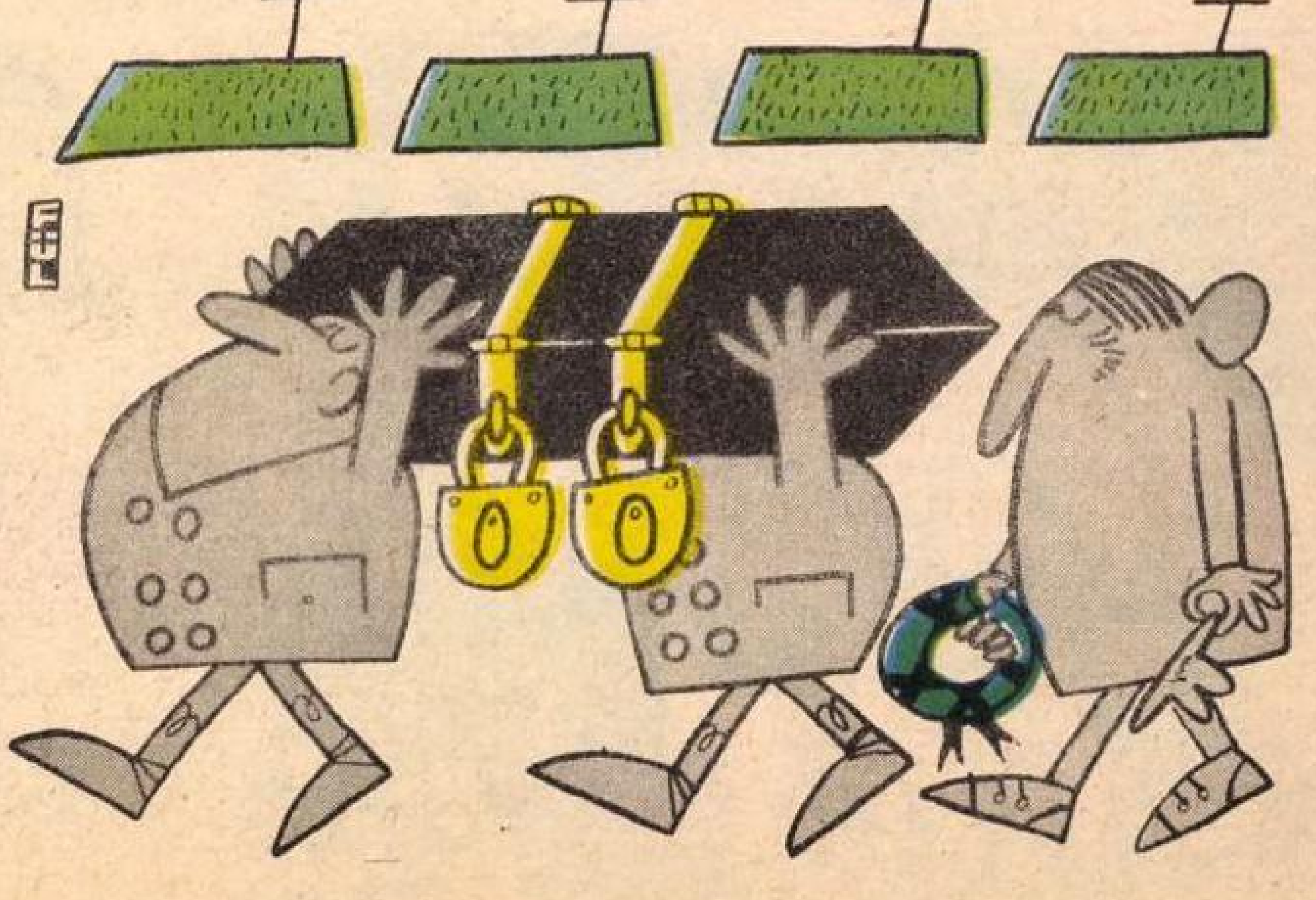
VÁRNAI, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, VASVÁRI, SAJDIK, SZŰR-SZABÓ, FÜLÖP

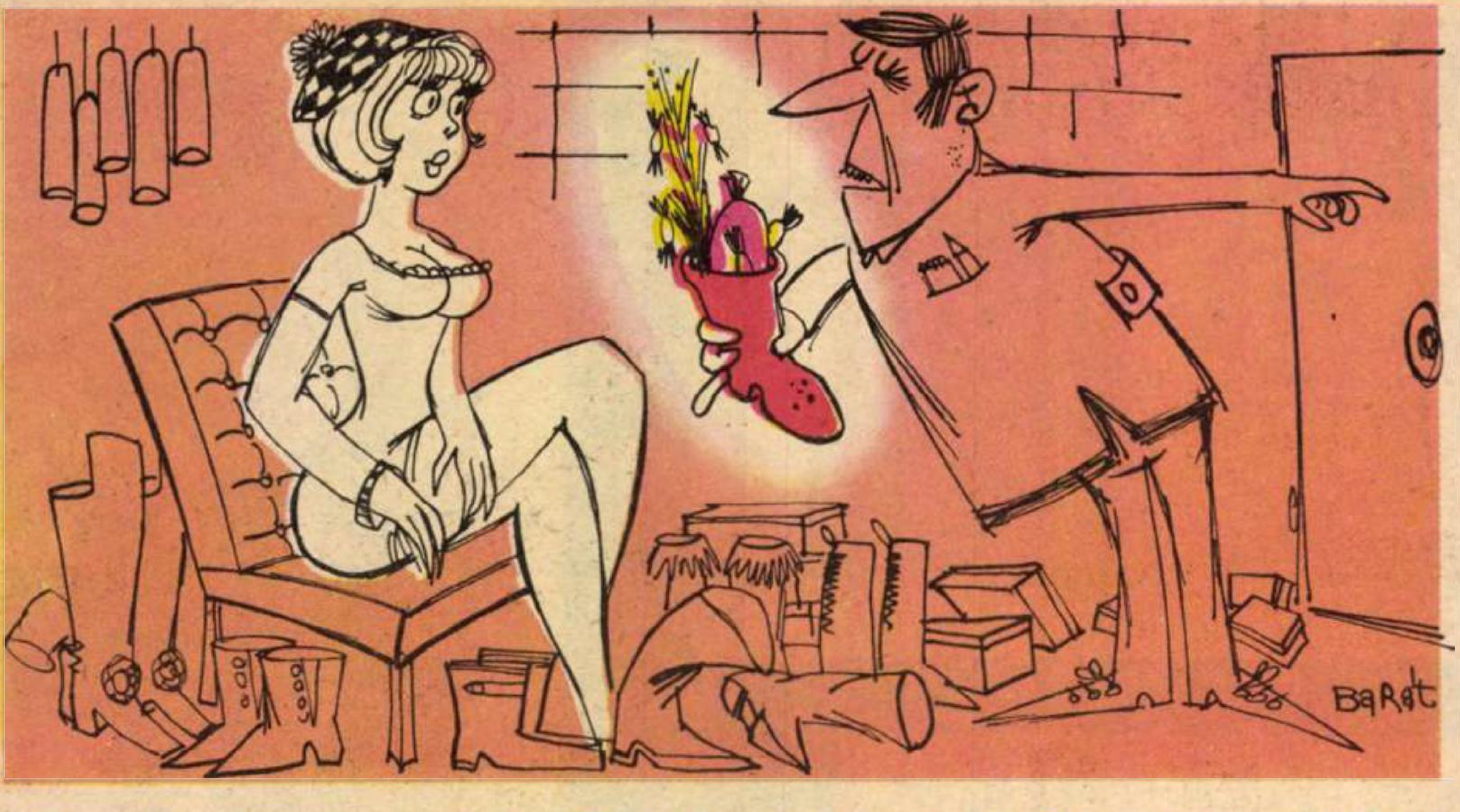

MINDENT A VEVŐÉRT!

– Asszonyom, már csak ezt a modellt tudom ajánlani, a szomszédos édességboltban még kapható.

A PIPERE SZAPPANOK

Este nyolc óra. Csengetnek. Az ajtó előtt táviratkihordó. Szalutál és átnyújtja a sürgönyt. Idegesen tépem fel. Ez áll benne: „Mint közismerten tiszta kezű közéleti személyiséget, meghívjuk holnap tizennyolc órakor Derű utca 1. IV. emelet 2. ajtó, fürdőszobában tartandó közgyűlésünkre. Tárgy: a folyó év első 10 hónapjának értékelése életünkben. Aláírás: A Pipereszappanok Egyesülete."

Első pillanatra meghökkentem. Azután fontolóra vettem a dolgot. Csodák nincsenek, de — lehetetlen sincs. Ha a delfinek tudnak beszélni, miért ne tarthatnának gyűlést a szappanok? Bizonyára fontos és sürgős közölnivalóik lehetnek. Hogy miért éppen engem hívnak? Ez egyenesen hízelgő rám. Tiszta kezű vagyok — ezt írják. Ők naiv elképzelésükben azt hiszik, hogy mindez szappan kérdése. Fel sem tudják fogni, hogy a „tiszta kéz" mennyi önmegtartóztatást kíván, milyen magas fokú etikai minőséget jelent.

Korai gyermekkoromat nem tekintve, mindig vonzódtam az illatos hófehér, vagy rózsaszín szappanok iránt, így lettem szappanvegyész és mint kiforrott kutató a szappanok életéről írtam doktori disszertációmat. Higgyék el a szappanoknak is van lelkük! Tudom, hogy ezzel a véleményemmel egyedül állok a materialista filozófia területén. Pedig állításom csak látszólag ellenkezik a materializmussal. Az anyag is mozgás, a lélek is mozgás. Az anyag lelke a minőség. A szappan lelke is minőség, ami a habozásban jut kifejezésre. Éppen ez különbözteti meg a férfi lélektől, amely határozott, sohasem habozik.

Úgy éreztem, hogy e gondolatnál átbillentem a szendergésből az álomba. Egyre határozottabban tudtam, hogy ma holnap van — tizen-

nyolc óra — ilyenkor már sötétség borul a Derű utca 1-re. Pont helyben vagyunk. A fürdőszobám felől nesz hallatszik. Odacsoszogok és belesek a nyitva hagyott ajtó résén. Ismerve modern fürdőszobám miniatűr méreteit meg sem kísérlem, hogy bejussak. Kívül állva is hozzászólhatok a kérdésekhez és mint kültagnak úgy sincs szavazati jogom.

Egyszerű szavakkal igyekszem visszaadni a látottakat és hallottakat. A kád szélén szép sorjában ült a Kék-vörös, a Caola, a 7 virágillat, az Opera, a Camea, a Fenyőillat, a Lanolinos Baba-szappan, kissé távolabb az Epeszappan és teljesen elkülönülve a fekete Kátrányszappan.

A Kék-vörös vitte a szót: — Azelőtt valaki voltam, lágy oválís formámból földöntúli illatok áradtak, idomaim kemények és teltek voltak, enyhe paskolásra is áradt belőlem a hab, amely körülsimogatta úrnőm kebleit.

— És most mi baja? — kérdezte egy ványadt kis termetű Caola. — Mállik mint én, kenni lehet, mint engem. Nem érzi, hogy vége annak a világnak, amikor egyesek az urat adhatták?

— Igaza van — vágott közbe a „7 virágillat" — semmi szükség nincs 7 virágillatra, elég abból egy is.

A nagy Caola, mint az új irányítás tántoríthatatlan híve, helyeslését fejezte ki az egyforma minőség termelékenységet fokozó ereje felett: „Nincs szükség megkülönböztető jelekre, nevekre, illatokra!" Ugyanezt vallotta Camea is.

A Baba-szappanok kórusban ütemesen kiáltották: „Egyenszappant, egyenszappant!" És lassan eláztak uniformizált ruhácskájukban.

Másnap fejfájással ébredtem. És nem mentem el az Egyesített Szappangyárak közgyűlésére.

(J—ós)

BÁTORTALAN BÍRÁLÓ

AUTÓS FELESÉGEK

– Maga naponta hányszor teszi tisztába a kicsikét?

Selyem bakfis táncruha, különböző pasztell színekben 460 Ft-tól
Brokát alkalmi táncruha, fémdíszítéssel 420 Ft-tól
Terylén bakfis kosztüm 550 Ft-tól
Színes teddy-beer bakfisbundák 2200 Ft-tól

HIRDETÉSEK

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A jövendőbeli após így szól a vőlegényjelölthöz:

— Mielőtt másoktól hallaná, én közlöm, hogy kétszer ültem a börtönben. Ezzel szemben százezer forint hozományt adok lányommal. És most maga is meséljen el mindent magáról.

— Én? Én elveszem a maga lányát! Ezáltal igazán mindent tudhat rólam!

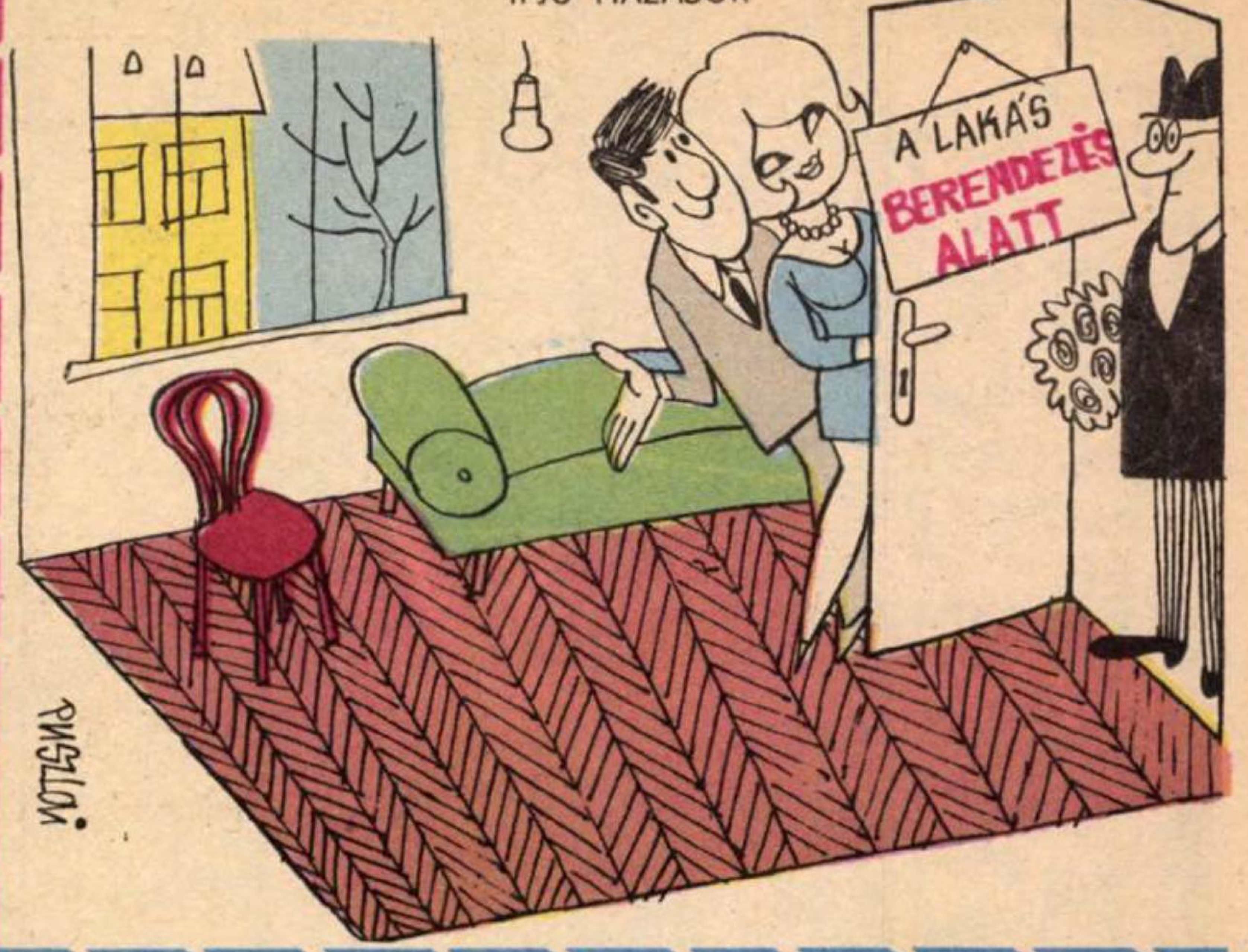

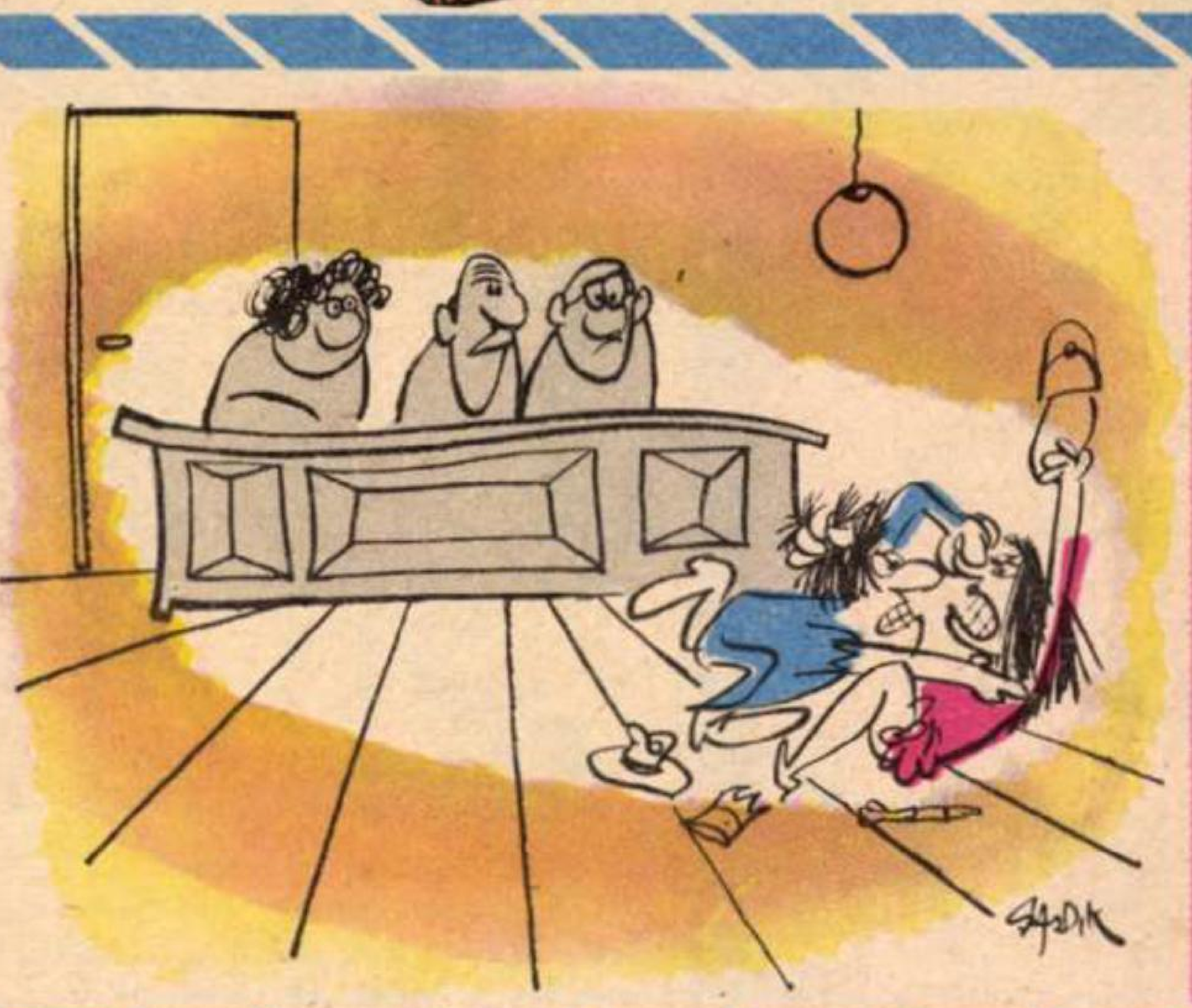
— Ne féljen, barátom, az operációtól. Tízezer ilyen beteg ember közül átlagosan csak három hal meg.

— És mondja főorvos úr, az a három már meghalt?

IFJÚ HÁZASOK

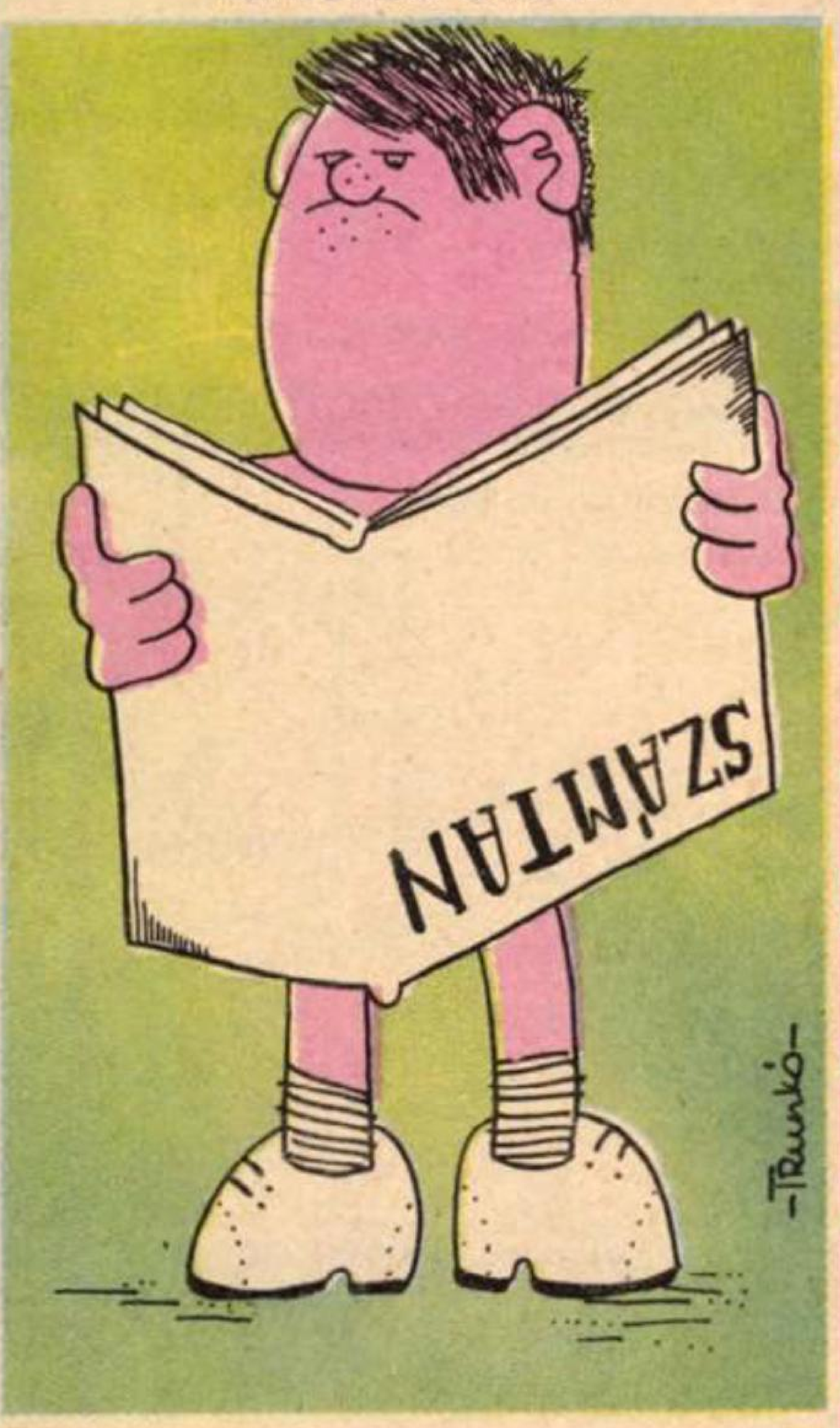

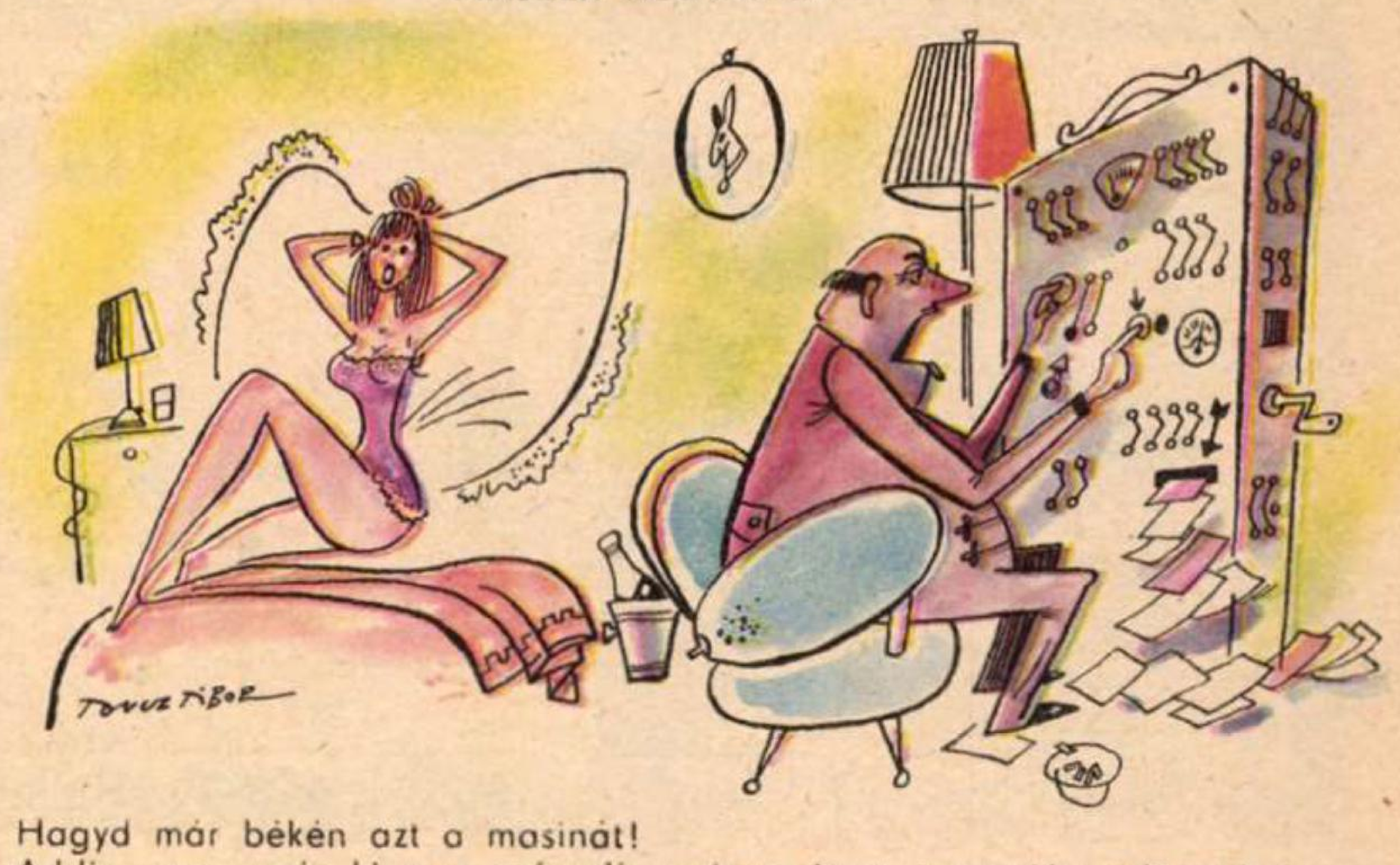
VALÓPER

– Még egy békéltető tárgyalás hátra van...

NEHÉZFEJŰ GYEREK

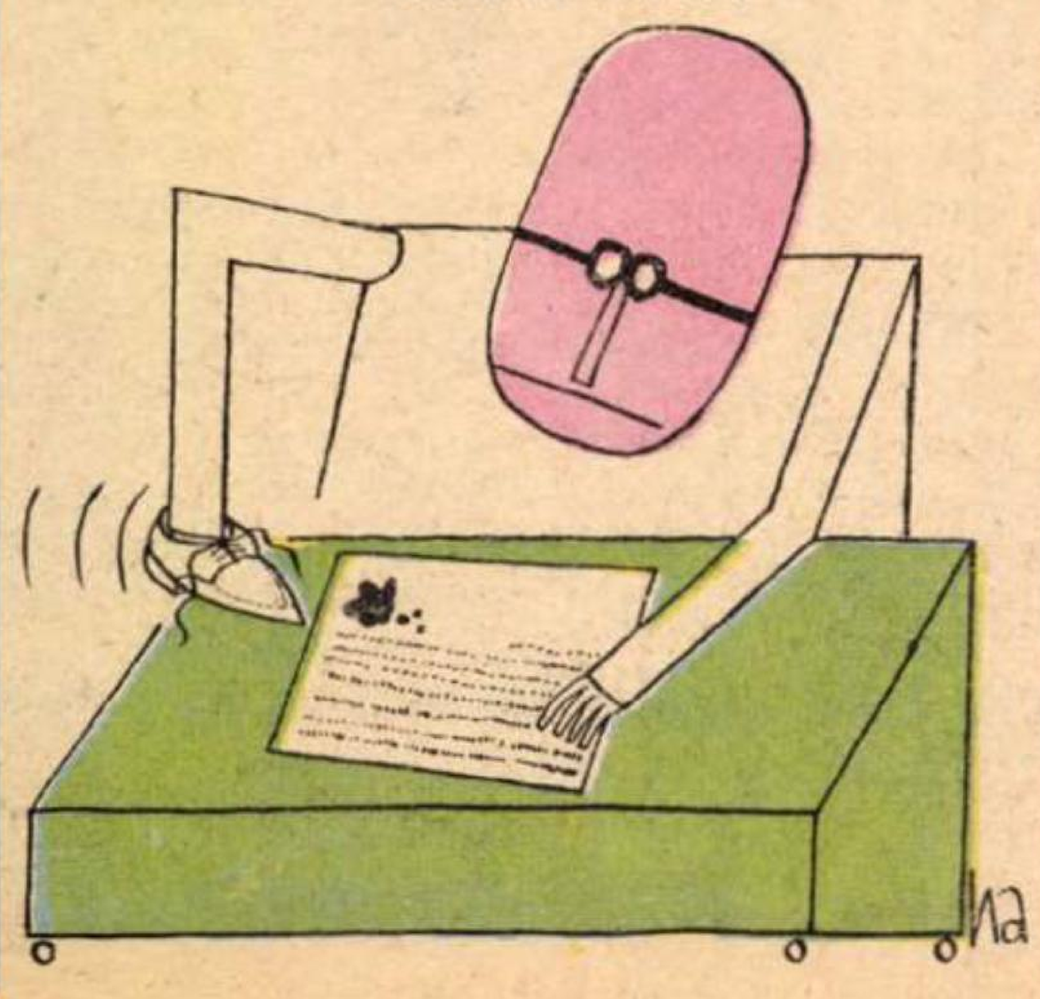

MASZEK KOMPUTER

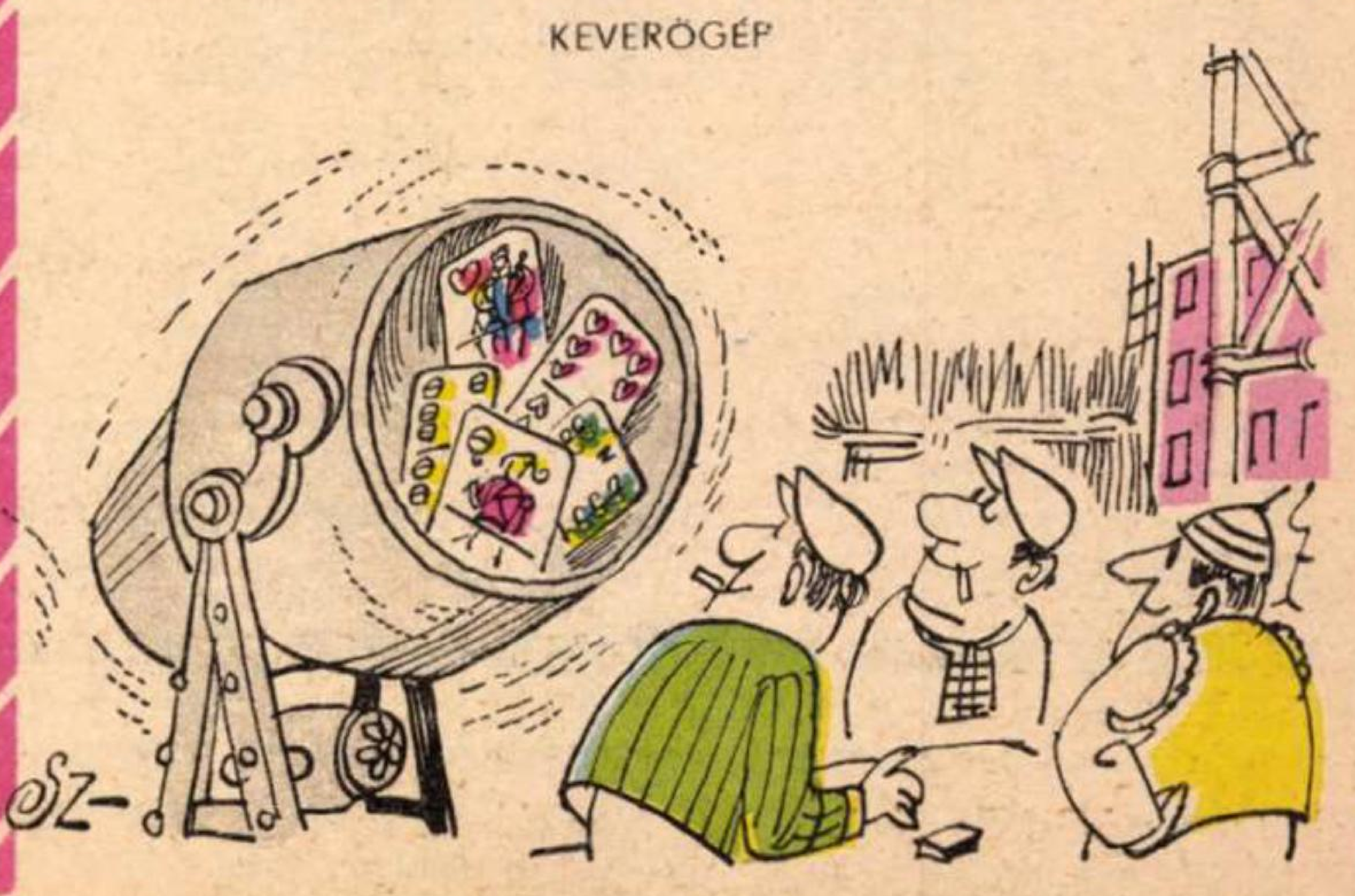

– Hagyd már békén azt a masinát!
– Addig nem, amíg ki nem számolja nekem, hogy mennyiért adjam holnap a tarkababot...

ALKALMI ITATÓS

KEVERŐGÉP

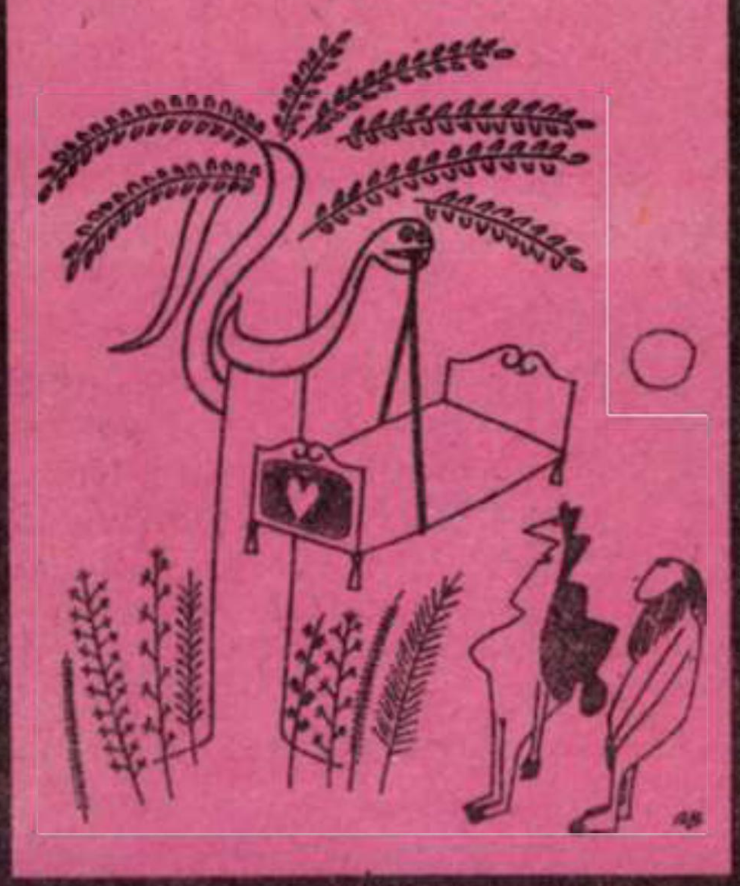
IMPORT HUMOR

– Hűtlen! Hűtlen!... Mindig ezeket a nagy szavakat használod...!

(Rajzok csehszlovák, francia és német lapokból)

A CSABITÁS

– Ez egy remek ruha, pillanat alatt beleugrok, csak azt nem tudom, hogy most mivel töltsem el azt az időt, amit eddig az öltözködésre fordítottam...

B. RICSKOV

A FEKETE RUHA

Kedden, amikor munkába mentem, fekete ruha volt rajtam.

— Iván Ivánovics! — fogadott Nyura néni, a ruhatárosnő. — Mi van magával, hogy ma ilyen elegáns?

— Semmi — mondtam nyugodtan. — Mi lenne?

— Jó napot, Iván Ivánovics — állított meg a folyosón Fruktyin, a terves. — Mi az, hogy ma ilyen elegáns? Történt valami?

— Nem, nem történt semmi.

Annak az osztálynak az ajtajáig, ahol dolgozom, tizennégy emberrel találkoztam. A tizenötödik, Nyikonov, a könyvelő, kenguru ugrásokkal kapott el pont az ajtó előtt.

— Iván Ivánovics — lihegte —, mi az, hogy ma olyan elegáns?

Némi gondolkodás után azt feleltem:

— Szemjon Nyikolajevics hívott meg vacsorára.

Hogy mi történt ezek után a könyvelővel, arról halvány fogalmam sincs... Egy pillanat alatt eltűnt...

Asztalomhoz ültem, felvettem a könyökvédőmet.

— Iván Ivánovics — hangzott fel hirtelen az osztályvezető kötekedő hangja —, miért olyan elegáns?

A márvány iratnehezékkel játszva ismét azt feleltem:

— Vacsorára vagyok hivatalos Szemjon Nyikolajevicshez.

— Ez már döfi — bökte ki savanyú mosollyal az osztályvezető. — Gratulálok!...

Három órakor az igazgató magához hivatott.

— Ejnye-bejnye édes öcsém, Iván Ivánovics, mi van magával? Nem szép dolog! Életünknek egy ilyen nagy eseményéről mástól szerezni tudomást. De amint mondják, jobb későn, mint soha.

Az igazgató felállt az asztaltól, és atyai ölelésben részesített.

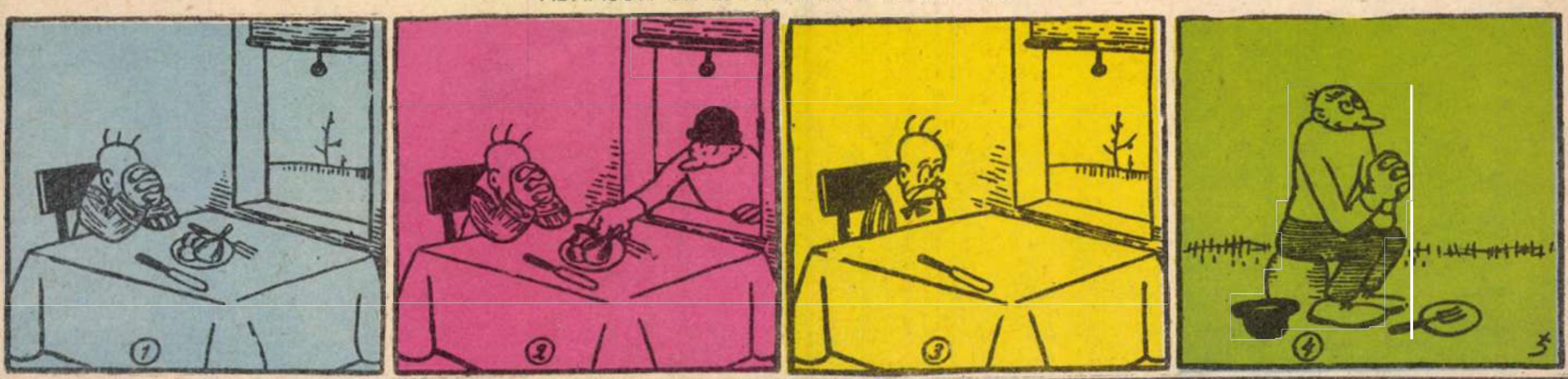

— Az a fontos, hogy ne gyulladjon be. Nekem már volt szerencsém vele beszélni kétszer is, a Főközpontban... Figyelmeztetnem kell magát, hogy ő nagyon szívélyes természetű ember, de nem szereti a felesleges locsogást. Parancsot kaptunk tőle, hogy készítsünk kimutatást az eddig elvégzett munkáról, és ha említést tesz róla, nehogy bemártson bennünket. Jelentsen szerényen, de méltóságteljesen...

Még mondott valamit, de azt már én nem hallottam, mert pontosan tudtam: ha holnap meg nem kapom a vegytisztítóból a munkaruhámat, saját kívánságomra el kell mennem a vállalattól.

(Oroszból fordította Pogonyi Antal)

ADAMSON ÚR ÉS AZ ÉTKEZÉS ELŐTTI IMA

PESTI MEGLEPETÉSEK

A KÖR NÉGYSZÖGESÍTÉSE

Örömmel tapasztalom, hogy az, amin századok óta tudósok ezrei hiába fáradoztak, az sikerült a Répcelaki Sajtgyárnak. Négyszögesítették a kört, azaz gyakorlatban a hagyományos kör alakú dobozt. Nagyszerű eredményüket talán csupán azért nem publikálták eddig a szaklapok, mivel eljárásuk még nem egészen tökéletes, nem alkalmazható általánosságban. Így — például — a négyszögesített dobozban belül a hat cikkből álló, egészében teljes kört alkotó Mackó-sajt továbbra is kör alakban található és ebben az elavult formátumban lötyög a zsenialitás közepén.

UNALOM

Régóta töröm a fejemet, miért olyan barátságtalan (magyarul: unheimlich) az a bizonyos száz (?) személyes autóbusz. A múltkor rájöttem: nincs mit olvasni az ablakok fölött. Unatkozom rajta.

SZABAD SZOMBAT

Szombat reggel kilenc órakor Kovács kartárs fölhúzza a rolót, kinyitja az ablakot, s látnia kell, hogy szakad az eső. Megcsavarja a nyakát, föltekint a felhőkre és így szól:

— Honnan tudod, hogy szabad szombatom van?

ÍZLÉSTELENSÉG

Az Állami Biztosító hirdetése:

„Ha minden feleség tudná,
amit minden özvegy tud,
minden férjnek lenne
életbiztosítása."

Ha az Állami Biztosító tudná, amit minden jóérzésű ember tud, nem ilyen ízléstelen szöveggel propagálná az életbiztosítást.

Sólyom László

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504

Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.05272/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre

AUTÓS RÍMEK

Nem tudott volna leütni egy verébfiat,
S ma ölt. Ok: egy jajvörös **Fiat.**

Fának ment; nincs belőle por se
Csak a márka látszik: **Porsche.**

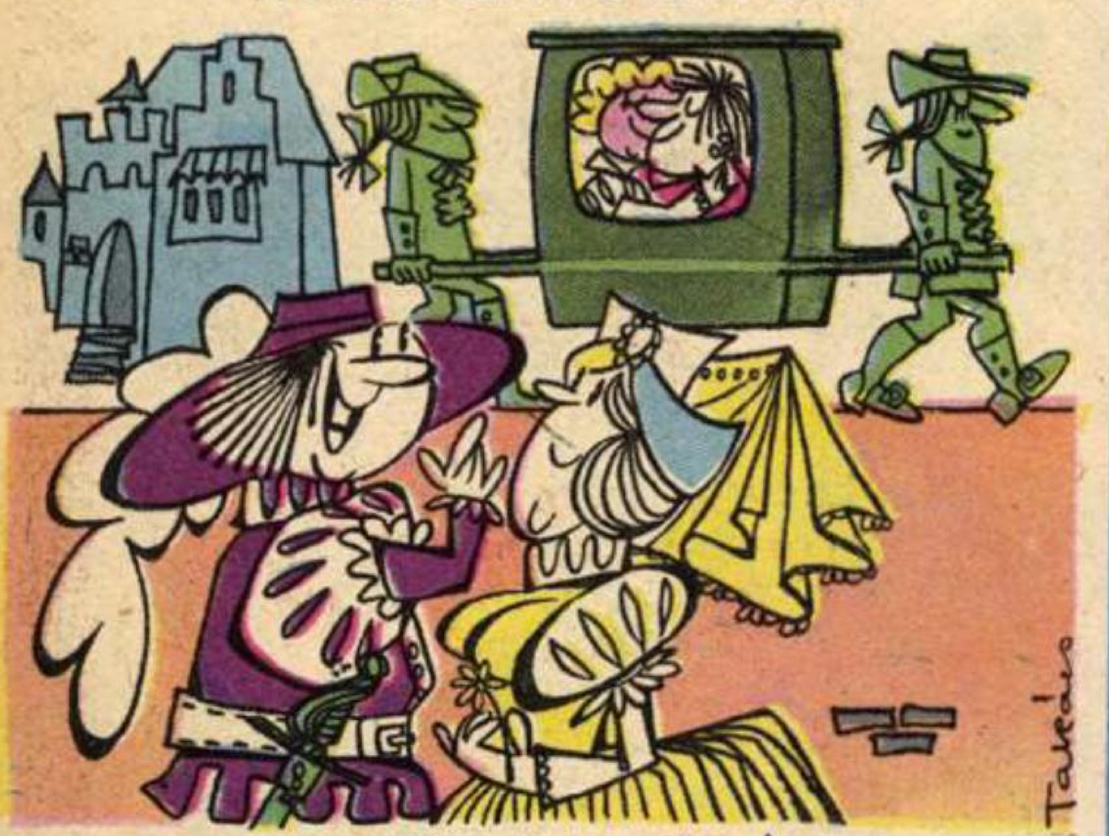
Egy mérésnél csak két dekát lop el
S a bolt előtt este várja az **Opel.**

Főnök lett, már tudta a dolgát
Mennydörgött, s váratta a **Volgát.**

Sok pénzre vágyott, kirabolt egy bankot
S hogy fel ne tűnjön, vett egy **Trabantot.**

(p. j.)

A HORDOZHATÓ TÉVÉ ŐSE

– Pompás a műsor!

Máté Károly rajza

Mindennapi kínpadunk

Régen gályarabság, spanyol csizma, ujjszorító. Effélekkel kínoztak tisztes férfiakat, becsületes családapákat.

Ma azzal, amit naponta hall a másik szobából hitvese és serdülő leánya trilláiból, míg ő kétségbeesetten dolgozna:

— Már megint felvetted... Felvettem, mert az enyém mind rossz... Rossz? Rossz! Hiszen szembiztos... Nem biztos, hogy szembiztos. De biztos, hogy szembiztos... Lement a szem, saját szememmel láttam... Nem ment le! De lement! Vidd el a szemfelszedőhöz... Ez már csak szemfedőnek jó, de nem a szemfelszedőnek... Lement a szem, értsd meg... Lement a szem, felment a szem, kiment a szem, visszajött a szem... Mindig csak újat, mindig csak újat? Neked van két tucat, nekem egy fél pár sincs. De van! De nincs... Pároztasd össze... Nem pároztatom! Akkor majd én pároztatom! Ne az enyémet pároztasd, a tiédet pároztasd... Hiszen a múlt héten vettük! Igen, de rövid, kilátszik a miniből... Ha kilátszik, kilátszik, minek hordasz minit?... Mert te nem hordasz, hát én se hordjak?!... Különben is túl nagy... Túl kicsi, túl nagy... Nylon, szilon, kapron... Kapron, szilon, nylon... De kérlek add ide, mert öngyilkos leszek... Inkább mosd ki, amit levetet-

tél... A lyukat nem tudom kimosni... Mert nem vigyázol; mért nem vigyázol?... Nem látod, hogy beakadt? Beakadt, beakadt, mert azok a ronda kosarak a villamoson... Igen, a múltkor is, egy nő, kosárral, jól lehordtam, erre még neki állt feljebb... Iskolába jó lesz ez is... Ez már nem divat! De divat! De nem divat! Mindenki olyat hord... Engem nem érdekel, más milyet hord... De kell, hogy érdekeljen... De nem! No mit akarsz, ez még egészen jó... Ez jó...? Akkor csak vedd fel te... Hallod-e, én ekkora koromban... Az régen volt... Ennek meg mi baja? Semmi, csak az, hogy mindig félrecsúszik... Ne csússzon! De csúszik... Igenis, csúszik... Csak most az egyszer add ide... Nem adom... Akkor elemésztem magam... Majd elemésztelek én téged... Nekem nincs is semmi, ami külföldi... A külföldi olyan, mint a pókháló... Mindjárt kapsz egyet! De nem pókhálót! Brühühühü, nem is kell a tiéd... Majd járok mezítláb. No jó, ne sírj, itt van, de csak most az egyszer... Kösz, de nem azt, hanem amazt... Mért azt, mért nem ezt? Mért ezt, mért nem azt...? Túl vékony, túl vastag, túl hosszú, túl rövid, túl világos, túl sötét... Itt a párja, hol a párja?... Ez az enyém, az a tied, az a miénk, ez a tiétek, az az övéik.

Nem bírom tovább... Kegyelem!

(novo)

RÉBUSZ

47. sz. rejtvényünk megfejtése:

Vágyom egy nő után

49 REJTVÉNYÜNK

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

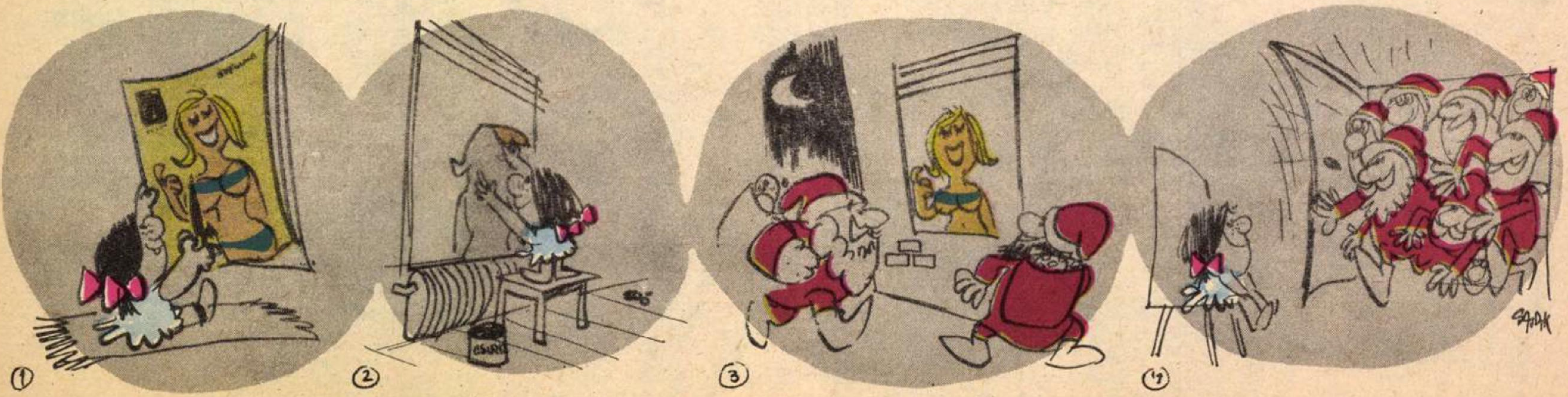
Rákóczi Miklós, Sopron, Ferenczy J. u. 1. Horváth Ferenc, Siófok, Árpád u. 4. Zsiros Márta, Szerencs, Templom köz 1.

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 13-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

BUKSI ÉS A MIKULÁS

Sajdik Ferenc rajza

A GÉPESÍTETT IGAZSÁG-SZOLGÁLTATÁS
KUPRIN elbeszélése nyomán CS. HORVÁTH TIBOR –ENDRŐDI ISTVÁN
„A testi fenyíték és a technika. Bemutatóval egybekötött előadás." Hm! Nekem, mint városparancsnoknak ezen jelen kell lennem.
Az előadó az oktatásügyi tisztviselők egyenruhájában lép közönsége elé. Hosszas fejtegetésbe kezd a testi fenyítékről, mint régi, jól bevált nevelési módszerről.
Legyen az diák, paraszt, vagy katona, egyre megy, igen tisztelt hölgyeim és uraim. Ha vétkes...
Jól a fenekére kell verni, az szentigaz!
Valóban, excellenciás uram, pontosan ezt szándékoztam mondani, ha nem is ilyen katonás nyíltsággal. Csakhogy a testi fenyíték hagyományos formája hátrányokkal járhat mind a megfenyített személyre, mind a végrehajtó közegre. Egyrészről bosszúvágyra sarkall, másrészről szadista kéjelgéssé fajulhat. Ezért én elvetem a testi fenyítéket, de csak azért, hogy újra jogaiba helyezzem. Mégpedig a technika századához méltó formában.
Íme, a találmányom! Évekig tartó munkával létrehoztam a gépesített igazságszolgáltatás eszközét.
Altiszt, a próbababát!
Hozom máris, tanácsos úr.
Az eljárás a következő. Hogy a delikvenst felfektethessük, a padot ezzel az emelővel függőleges helyzetbe állítjuk. Aztán...
JAJJ!
Segítség! JAJAJ! Állítsa le, maga ökör!
De hogyan, Nyikoláj Petrovics?
Az érdemes feltaláló már nem adhatja meg a kért felvilágosítást. Eszméletét vesztette. Csak a gép zümmögését hallani. Matematikai pontossággal, másodpercenként puffognak az ütések
„A tűzoltókat! Gyorsan!" –
üvölti a városparancsnok, meglepő lélekjelenléttel.
Tíz perccel később...
Húzzátok ki, gyorsan!
Talán megmarad.
Ha nem, vele együtt sírba száll nagyszerű találmányának titka, és a magasztos eszme, amelynek prófétája volt. Pótolhatatlan veszteség lenne ez mindnyájunk számára, hölgyeim és uraim.